12e JAARGANG No 27 — 16 SEPT. 1932 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD AMSTERDAM

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

MODERNE HUWELIJKSREIS

BRETONSCH WORSTELEN

De autobuschauffeur en zijn vrouw volgen een tweegevecht met belangstelling.

Niet iedereen moge de worstelsport al goedgezind zijn, want het op elkaar toerennen, beetpakken, langs elkander glijden en neersmijten van twee vleeschmassa's is niet bepaald een weldaad voor het oog, men zal haar de eer niet kunnen onthouden te behooren tot de oudste lichaamsoefeningen, die in de geschiedenis bekend zijn.

De oude Chineezen kenden deze sport en bij de Grieken en Romeinen stond zij in hooge eere. Nu nog spreekt men, bij wijze van soortaanduiding, van Grieksch of Romeinsch worstelen. En in de middeleeuwen gingen aan de tornooien van ridders en baanderheeren worstelwedstrijden tusschen de burgers vooraf.

Als volkssport is het worstelen intusschen vrijwel uitgestorven; slechts in het oude Bretagne, waarvan de bewoners van de Kelten afstammen, wordt het nog als zoodanig beoefend.

Een Bretonsch worstelfeest, dat de vreemdeling, ook al speurt hij nog zoo ijverig naar zeden en gebruiken, slechts zelden te zien krijgt, is een feest voor het heele land. Uit alle gebieden, uit Morbihan, Hennebout, Finistère, komt men naar één gemeente samengestroomd om de wedstrijden om het kampioenschap van Bretagne bij te wonen. De autobussen zitten vol met mannen en vrouwen in hun schilderachtige (en trouw in eere gehouden) kleedij. Op het dorpsplein loopen burgemeester en secretarissen, niet zooals bij ons met den onvermijdelijken „hoogen zijden" op, maar met breede zwarte hoeden getooid heen en weer.

Zij immers hebben de regelingen meestal in handen en terwijl zij heen en weer draven zitten hun „onderhoorigen", mannen en vrouwen, in en buiten de cafeetjes hun appelwijn te drinken. Een uur voor den aanvang van den grooten kamp trekken muzikanten met trommels en doedelzakken door het dorp, om zoo dat nog noodig mocht zijn — bekend te maken, dat er worstelwedstrijden zullen worden gehouden en dat iedereen welkom zal zijn.

De beoefenaars van het worstelen zijn in hoofdzaak de Bretonsche boeren, en niet de visschers van dat land. De wijze waarop de sport wordt beoefend verschilt niet van die waarop eeuwen terug de ruige Kelten hun krachten maten. Men onderscheidt: zwaar gewicht, midden, licht en vedergewicht — al naar kracht en lichaamsbouw der vechters.

Meestal houdt men „vechtpartijen" tusschen dorpen onderling of ook wel streek tegen streek.

In tegenstelling met het Grieksch-Romeinsch worstelen pakken de tegenstanders elkaar niet op het bloote lijf, maar bij het hemd vast. Dikwijls genoeg wordt het tijdens het gevecht in stukken gescheurd — zeer ten genoegen van de talrijke toeschouwers. Komt de man met het gescheurde hemd zegevierend uit den strijd, dan krijgt hij voor de volgende ronde een nieuw kleedingstuk van het organiseerende comité.

Vrijwel alle grepen en trucs met handen en voeten zijn geoorloofd; overwonnen is hij, die met

De kampvechters, voorafgegaan door muzikanten, betreden het sportterrein.

Een beenenduel.

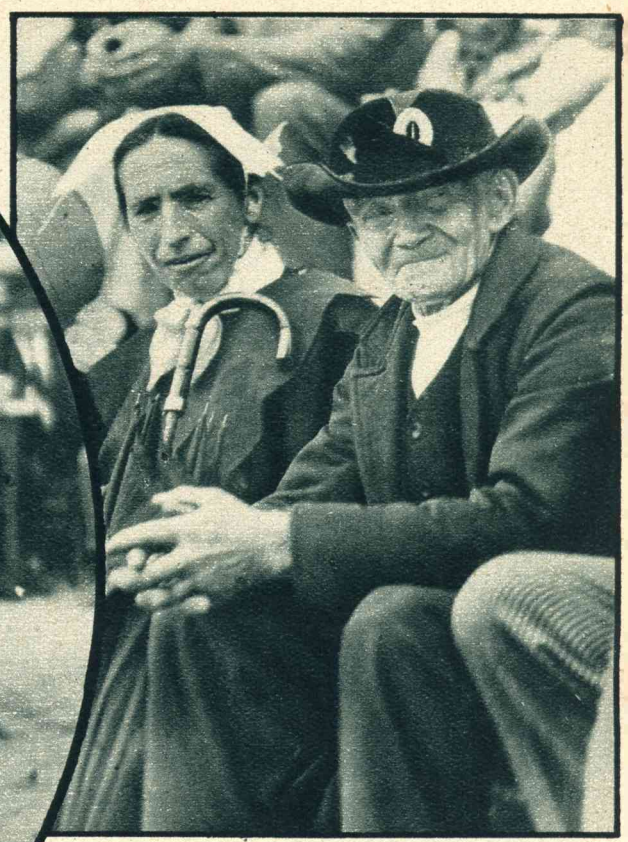

Twee oudjes, die altijd nog kijken gaan.

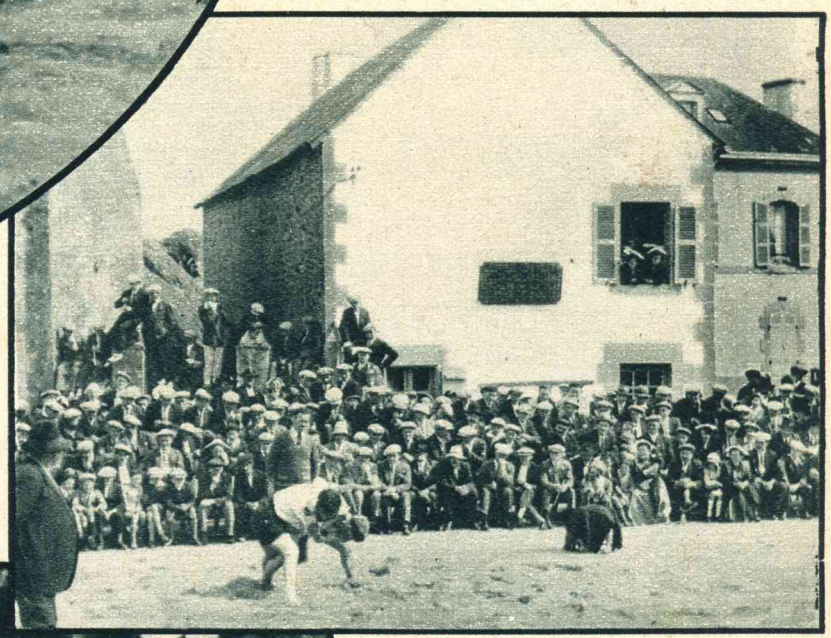

Als er één omvalt, volgt de tweede bijna altijd.

Midden in het dorp, vaak op de markt, die dik met zand bestrooid is, vinden de wedstrijden plaats.

beide schouders tegelijk op den grond komt te liggen. De deelnemers zijn barrevoets, dragen meestal een korte broek — een enkele maal vecht ook een boer in zijn lange Zondagsche pantalon, wat een vrij potsierlijk gezicht is — en een hemd uit sterk linnen vervaardigd, met halve mouwen. Om het middel wordt bovendien nog een lendedoek geknoopt.

Het is merkwaardig te vermelden, dat na hun binnenkomst in de arena de sportbroeders de volgende belofte doen:

„Wij beloven, eerlijk en zonder list of ruwheid te vechten. Tot onze eigen eer en die van het vaderland. Gelijk onze voorouders deden, reiken wij onzen tegenstanders de hand en bieden hun de wang tot den vriendschapskus."

Als die is gewisseld staan de worstelaars tegenover elkander, bukken zich als stieren gereed tot den tweekamp.... één schijnbeweging.... en zij stormen op elkander af.

Het schoone geslacht is sterk vertegenwoordigd onder de toeschouwers.

Het wisselen van den vriendschapskus voor den aanvang.

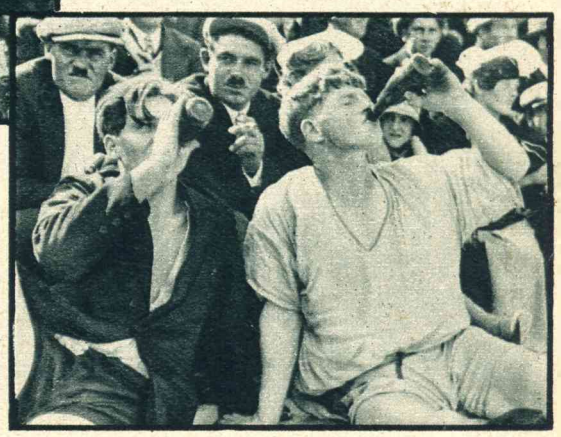

De tegenstanders drinken onder de pauze een fleschje appelwijn om op krachten te komen.

Het groote jaarlijksche bloemencorso te Aalsmeer werd ditmaal even naar Amsterdam „vervoerd", waar het publiek er veel belangstelling voor toonde.

NIEUWS UIT STAD

Mr. Haspels, de nieuwbenoemde burgemeester van Amstelveen, werd feestelijk door zijn gemeentenaren ingehaald.

De installatie van den burgemeester ten stadhuize.

De Rembrandttentoonstelling in de hoofdstad, welke zoo'n groot succes is geworden — meer dan 81000 bezoekers bezochten haar — is geëindigd. Dank zij de uitmuntende organisatie konden de kostbare doeken uit het buitenland afkomstig, reeds des morgens na de sluiting worden teruggezonden.

Op Groenendaal te Heemstede vergaderde de vereeniging tot bevordering van de Vereenigde Staten van Europa. Een groep deelnemers.

EN GEWEST

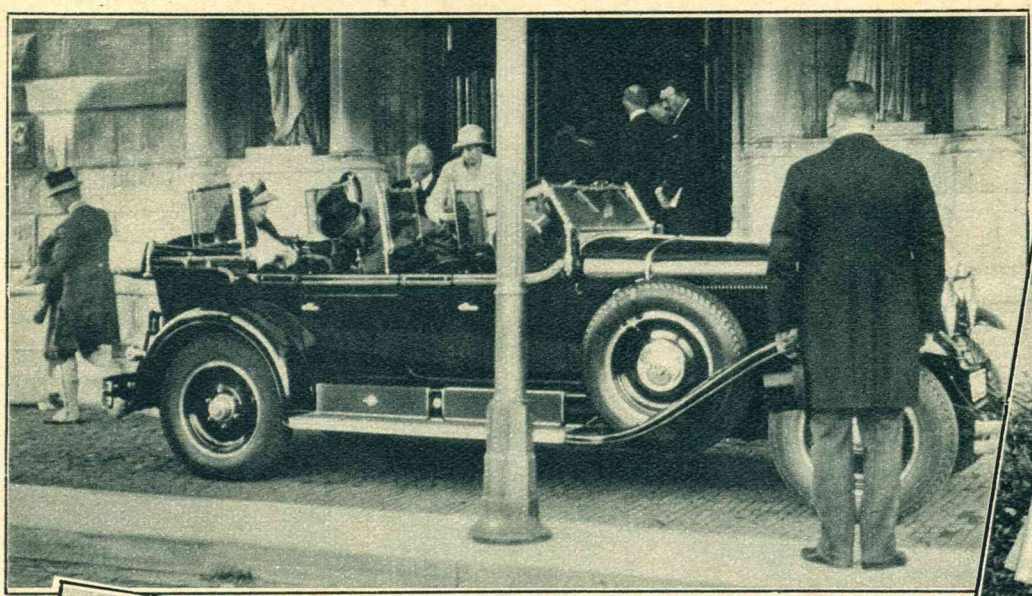

De aankomst van H. M. de Koningin, die een onofficieel bezoek aan de hoofdstad bracht, voor het Rijksmuseum, alwaar zij de Rembrandtientoonstelling bezichtigde.

Bij de Hakkelaarsbrug onder Muiden hield het Roode Kruis in tegenwoordigheid van Prins Hendrik een oefening. Verpleegsters worden aan den Prins voorgesteld.

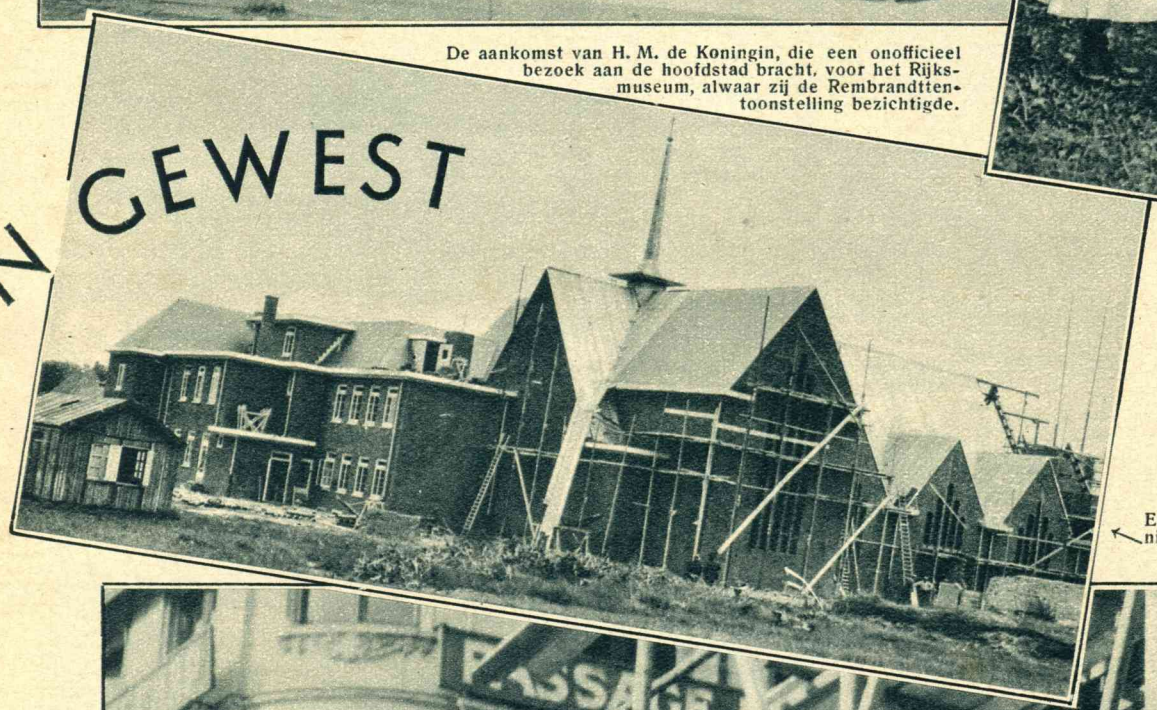

Een foto van de in aanbouw zijnde nieuwe R.K. kerk te Santpoort.

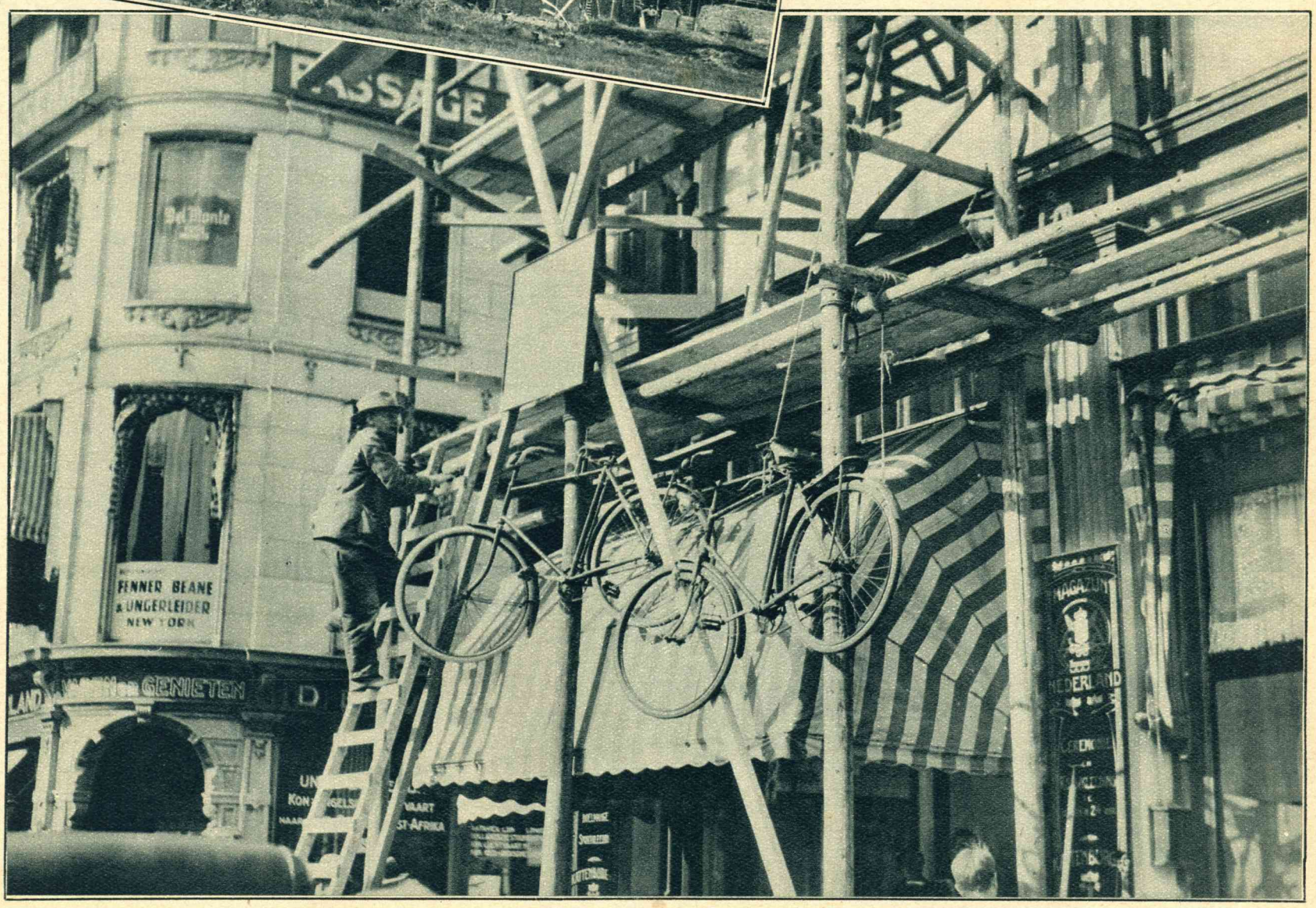

'n Hooge rijwielstalling. Amsterdamsche bouwarbeiders die zeker willen zijn, dat hun fiets niet gestolen wordt, nemen haar voor alle zekerheid mee den steiger op.

Een conferentie over de leuning.

„HOU VAN MIJ"

De prinses en de kleermaker tusschen twee boomen.

Wederom een film, waarin het koppel Chevalier-Macdonald optreedt en dus wederom een geweldige hoeveelheid filmliefde, die aan 't slot een nederig vriendelijk mannetje en een lieve prinses aan elkaar bindt. En niemand zal zich schamen te toonen, dat hij het prettig heeft gevonden zich te hebben vermaakt met een stukje onwaarschijnlijke romantiek, dat echter door de sappige en smakelijke opdiening iedere storende bijgedachte opheft. Paramount, die de eigenaresse der contracten van de beide hoofdpersonen is, liet de regie over aan Robert Mamoulian.

De „pseudo-baron" zingt een lied van liefde en lieftalligheid, terwijl nog niemand vermoedt, dat hij een kleermaker is.

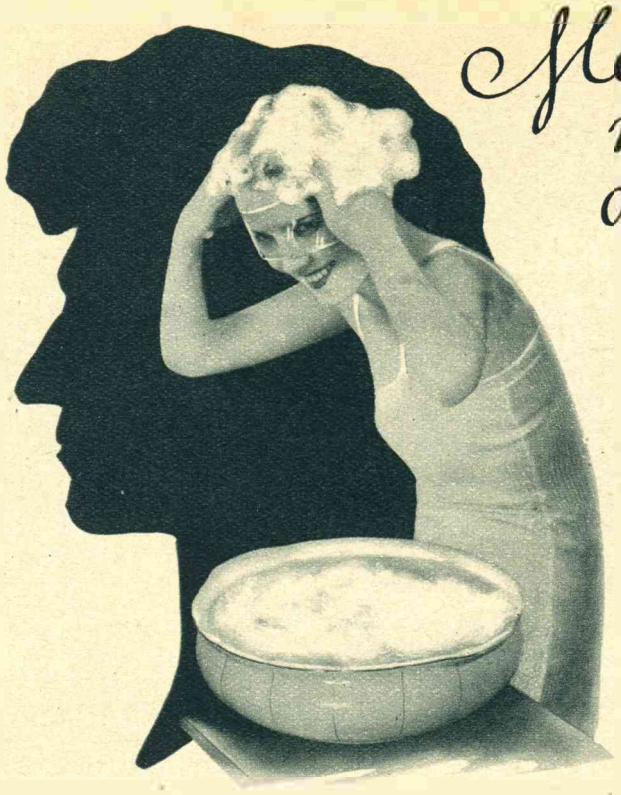

Men wascht nu gaarne het haar dank zij den schuimbril.

Met geopende oogen is het haarwasschen een genoegen geworden. Geen tasten in den blinde naar handdoek of kraan. De practische Schuimbril maakt het haarwasschen met Zwartkop-Shampoon aangenaam en gemakkelijk. De toevoeging van Zwartkop-Haarglans is eenig als gezondheids- en schoonheidsmiddel voor het haar. Haarglans versterkt het haar na de hoofdwassching (adstringeert het) en reinigt het van alkali (neutraliseert het). Haarglans bevordert de houdbaarheid der ondulatie en geeft het haar natuurlijken glans.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop-Droogshampoon U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijl & Zoon, Dordrecht.

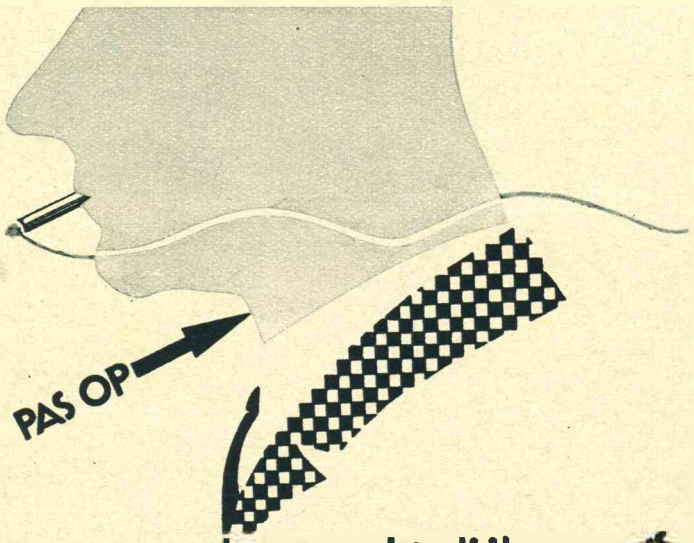

hartstochtelijke rookers

moeten hun keel beschermen tegen het gevaar van ontsteking en hoest. Wrigley's kauwen werkt antiseptisch, bevordert de speekselafscheiding, zoodat de keel niet droog wordt. Wrigley's houdt de tanden en mond schoon, zuivert de adem en is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter."

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmaak) en Spearmint (pittige kruizemuntsmaak) 5 cent per pakje. HM-1

WRIGLEY

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Uw kind is gekwetst!

Maar, dat is snel verholpen, als U direct elastische Hansaplast bij de hand heeft. Men legt eenvoudig een stuk in de gewenschte grootte op de wond en drukt dit op de huid vast. Elastische Hansaplast ziet er altijd zindelijk uit, verschuift niet en kan zelfs eventueel een bad verdragen. Het antiseptische gaaskussentje beschermt de wond en werkt tegelijkertijd bloedstelpend.

Verkrijgbaar bij apotheken en drogisten, vanaf 10 cts.

Pebeco Mij.
Amsterdam-C.

Het snelverband „Elastische Hansaplast" is op elk lichaamsdeel plooiloos aan te brengen en staat ook elke beweging toe, zonder dat het trekt of ergens in belemmert.

„Elastische Hansaplast" behoort eigenlijk altijd bij de hand te zijn; in de huisapotheek, op de werkplaats, bij tochten en bij sport of spel.

Hansaplast elastisch

HET IDEALE SNELVERBAND

WELKOM VREEMDELING:

de begroeting door havenbedelaars bij aankomst op de Canarische eilanden

Pianissimo *Dr. Willem Mengelberg*

Krankzinnig verklaard

DOOR Mrs. BAILLIE REYNOLDS

No. 4

O meneer Mark — je meent 't toch niet? Naar Brynycoed — voor den heelen zomer? Ik geloof, dat ik zal moeten dansen van blijdschap — al kan ik niet uitstaan, dat er vreemden in gewoond hebben."

„Beschrijf het eens voor juffrouw Esdaille, zuster. Vertel haar eens, hoe 't er daar uitziet," zei hij.

„Heuvels en bosschen en rivieren, kindlief," zei de oude dame bevend. „Het huis staat op de helling van een heuvel. Je hoeft 't tuinpoortje maar open te doen en je staat op den berg — je gaat tusschen 't hakhout door omhoog — en aan allebei de kanten van 't water staat 't dik vol met rhododendrons. Je kunt er kalm gaan liggen slapen, en 't water neuriet 'n liedje, en als je wakker wordt, hoor je 't goeden morgen zeggen...."

„Laten we daar heengaan!" zei het meisje gretig. En het besluit werd genomen.

HOOFDSTUK V.

HET BAL DER WAANZINNIGEN.

Op een mooien avond in Juli werd er een bal gegeven in het huis der geesteszieken, aan de Greenwood-laan.

Het doel van dergelijke feestelijkheden was eigenlijk, aan de hardwerkende dokters en verplegers ontspanning te geven, maar een deel der patiënten mocht er altijd deel aan nemen.

Sir Urban Palgrave stond bij een der ramen van de balzaal, en hij vroeg zich af, waarom hij eigenlijk „ja" had gezegd, toen hij door een der dokters werd uitgenoodigd, om dien avond te komen. Hij was een man met een ernstig voorkomen — óók geneeskundige — en zag er veel ouder uit dan vijf-en-dertig, zijn werkelijken leeftijd. Al vroeg was hem de roem te beurt gevallen: hij werd nu reeds op zijn gebied als een autoriteit beschouwd.

Toen hij de uitnoodiging aannam, had hij de voorwaarde gesteld, dat hij niet met de patiënten zou hoeven te dansen. Toen dus zijn vriend hem had voorgesteld aan een paar gasten, en aan een aardige jonge verpleegster, zei hij hem, dat hij verder maar rond moest kijken, en zeggen, aan wie hij voorgesteld wenschte te worden.

Maar hij verveelde zich al, en had volstrekt geen lust, om nog meer te dansen. Hij stond te genieten van den kruidigen luchtstroom, die door het open raam binnenkwam — en terwijl hij dit deed, kwamen er twee personen naar het raam. Licht klonken hun voetstappen op het grint van het terras.

„Dit is de kortste weg naar binnen," zei een stem, waarin al de opgewektheid der jeugd klonk; en een meisje kwam op de lage vensterbank zitten, zwaaide luchtig de kamer in en kwam vlak naast hem neer, als een drijvend rozenblad.

Haar japon, van rose voile en zijde, was zoo glad en eenvoudig, dat haar schemerig donkere haar op het voordeeligst uitkwam. Er was zooiets frisch en sterk-persoonlijks aan haar, dat hij met levendige belangstelling naar haar bleef kijken. Hij had nog nooit iemand gezien, die met haar vergeleken kon worden.

Terwijl zij hem voorbijging, wierp zij hem een snellen blik toe, half ondeugend, half verontschuldigend, alsof zij excuus wilde vragen, dat zij hem geërgerd had. Hoe kwam ze erbij — dacht hij, dat hij zich aan zoo'n vroolijke kleinigheid ergeren zou?

Hij voelde een soort onredelijke boosheid in zich opkomen; en toen hij zag, dat dr. Nixon haar partner was, volgde hij het tweetal de zaal door, en gevolg gevend aan een aandrift van het oogenblik, vroeg hij, aan de dame voorgesteld te worden.

Nixon keek het meisje, dat door iemand anders ten dans was gevraagd, na.

„En ik dacht, dat je niet met patiënten dansen wou?"

Palgrave trok rimpels in zijn voorhoofd. „Dat meisje een patiënte? Dat kan niet!"

„Toch is 't zoo. Ze denkt, dat haar hoofd neiging heeft, om er af te vallen. Ze wordt iederen dag behandeld, om 't een beetje steviger vast te zetten."

„Groote hemel, wat 'n drama!"

„Maar ze is anders heel leuk. Op de meeste punten zoo verstandig mogelijk. En ze danst heerlijk."

„Goed — ik zal 't er op wagen."

De kennismaking werd tot stand gebracht, en een paar minuten later dansten zij. Ja, dat was inderdaad dansen! Zijn rozenblaadje, zooals hij haar stil voor zichzelf noemde, bewoog zich over den vloer, alsof de lucht haar element was, en niet de aarde. Daphne Esdaille! Een naam voor een roman.... en een gezichtje voor een roman! De eerste vrouw, voorzoover hij zich herinnerde, in wier nabijheid hij zich prettig had gevoeld. En zij was waanzinnig! Zonde en jammer....

Zij brak zijn gedachtenloop af met een zacht lachje. „Veronderstel nu eens, dat mijn hoofd er afviel," zei ze zacht, „dan zou u 't oprapen, vóór iemand er op trapte, is 't niet?"

„Natuurlijk! Maar als ik 't zeggen mag — ik

heb nog nooit een jongedame gezien, die zoo weinig gevaar liep, haar hoofd te verliezen, als u."

„Wat klinkt dat grappig — terwijl 't bij mij juist zoo weinig scheelt," gaf die verrukkelijke stem ten antwoord. Hij luisterde er met graagte naar, al was het groote onzin, wat zij sprak. „Maar enfin," ging zij voort, „dokter Ramsay denkt, dat hij me genezen kan. Zou 't niet heerlijk zijn, als hij 't weer heelemaal vast kon krijgen?"

„Ja, heerlijk," zei Palgrave, en hij voelde neiging, om te kreunen.

Toen de dans ten einde was, nam hij haar regelrecht mee naar buiten. Zij wist een bank, vanwaar men een vijver kon zien — „het meer", zooals het genoemd werd — waarover het maanlicht sluimerde. Het was een avond vol bekoring. Toen zij daar zaten, leken haar oogen diamanten in de teedere lichtstraling, die er op viel. Haar schoonheid had op hem zoo'n onverwachte uitwerking, dat zijn tong als geboeid was. Zij was het, die eindelijk sprak.

„Vindt u niet, dat een mensch op zoo'n avond gaat snakken om dingen te doen, die hij nog nooit gedaan heeft — om allerlei nieuwe ervaringen te beleven?.... Het is net, of mijn hart pijn gaat doen van verlangen, ik weet zelf niet waarnaar. Maar mannen als u zijn natuurlijk te beheerscht, om nog van die dwaze verlangens over te houden."

„Waarom denkt u dat?" viel hij uit, maar toen bedwong hij zich en vroeg: „Wat zijn dat dan voor dingen, die u zou willen doen — wèlke ervaringen zou u dan willen beleven?"

„Ik kan het niet allemaal onderscheiden," zei ze. „Maar één ding wel: ik wou vrij zijn. Dat wil zeggen: ik zou rijk willen zijn. Geld is een eigenaardige tyran: als je hem niet hebt, ben je gebonden aan handen en voeten. De menschen worden dikwijls voor hebzuchtig aangezien, terwijl ze eigenlijk niets verlangen dan vrijheid — niet gebonden te zitten aan één plaats, doordat je je eenvoudig niet kunt permitteeren, ergens anders heen te gaan."

Dàt een krankzinnige.... ! Maar hij stelde haar verder op de proef.

„Dus u verlangt naar uw vrijheid?' vroeg hij. „Rijk kan niet iedereen zijn — maar vrij...."

„Ik heb altijd naar vrijheid verlangd. U zult 't misschien vreemd vinden, maar hier voel ik me vrijer, dan ik vroeger ooit gedaan heb. Het hindert me niets, dat mijn lichaam is opgesloten tusschen de muren van dezen tuin — mijn fantasie doet zulke verre, verre vluchten...."

Er volgde een stilte, die hij op een zonderlinge manier verbrak. „Hoe bent u er toe gekomen, u krankzinnig te houden? Wou u eens probeeren, of u er mij óók in kon laten loopen?"

Zij schrok zoo hevig, dat hij zich zeker voelde, den spijker op den kop te hebben geslagen. Toen hun blikken elkaar ontmoetten, zag hij, dat zij even goed bij haar verstand was, als hijzelf. Angstig kromp zij terug voor zijn doordringenden blik. „Krankzinnig houden? Ik begrijp niet, wat u bedoelt. Ik ben officieel krankzinnig verklaard. O, kijk me niet zoo aan! En vertelt u alstublieft, alstublieft aan niemand, dat u me als normaal beschouwt. Ik kon toch niet weten, dat u ook dokter was? Het is niet eerlijk. Ik heb niet opgepast...."

„Groote hemel! U wilt toch niet zeggen, dat u u wèrkelijk maar krankzinnig houdt? Ik dacht, dat u een der genoodigden was, en een grap met mij uit wilde halen."

„'t Lijkt er niet op," zei ze, met grooten schrik opstaande van haar plaats naast hem. „Ik ben gek, echt gek! Ik verzeker u, dat ik zoo krankzinnig ben als de beste! U hebt toch gehoord, wat ik gezegd heb over mijn hoofd.... O, toe, laten we naar binnen gaan.... mijn volgende dans is besproken...."

Hij stond eveneens op, in heel zijn nogal indrukwekkende lengte, en nam haar handen in de zijne. Hij zei heel iets anders, dan zij verwacht had.

„Het spijt me erg, dat u weg moet — maar belooft u me dan eerst nog een dans."

Zij bleef staan, verwonderd, aarzelend.

„'t Zijn mijn zaken niet," ging hij met zachte stem voort, „uw gezondheid, bedoel ik. In ieder geval kunt u uitstekend dansen. En ik geloof, dat ik er ook wel wat van kan. Mag ik er op rekenen?"

Zij beefde nog, maar voelde zich gerustgesteld. Tot zijn genoegen liet zij hem nog eenige dansen noteeren, en tegen den tijd, dat zij, heel langzaam loopend, de balzaal weer hadden bereikt, was zij zichzelf alweer bijna volkomen meester.

Toen hij haar haar balboekje teruggaf en zich omkeerde, ontmoette zij den blik van een grooten, zwaren man met een zwart kneveltje, die niet zoo heel ver van haar af stond. Haar hart deed een sprong. Zij had dien man al eens meer gezien.... Ah! In die vestibule. Het was de voormalige verloofde van juffrouw Esdaile, kapitein Pallant.

Zij had noch hem, noch Muriel teruggezien, sinds zij in het gesticht was opgenomen. Volgens een vroeger gemaakte afspraak met Ullathorne had zij zich zeer opgewonden getoond, iederen keer, als de naam van haar nicht genoemd werd; want de jonge dokter had begrepen, dat de persoonsverwisseling, al was die nog zoo handig opgezet, niet volgehouden zou kunnen worden, als zij en mevrouw Anwyl elkander vaak ontmoetten.

Het eerste oogenblik wist zij niet goed, wat zij doen zou. Wat was het beste — hem te herkennen of niet? Deed zij het wel, dan konden er groote moeilijkheden rijzen; deed zij het niet, dan kon er twijfel ontstaan omtrent haar persoonlijkheid. Na een korten tijd van verlegenheid, half echt, half voorgewend, sloeg zij de oogen op, keek hem op een beschroomde, uitnoodigende manier aan, en sloeg onmiddellijk haar blik weer neer.

Kapitein Pallant verliet zijn post en kwam met zwaren tred de zaal door, naar haar toe. Hij had toevallig een uitnoodiging voor de soirée gekregen en het verlangen, er heen te gaan, was hem te machtig geworden. Misschien was het een soort wroeging, die hem dreef.

„Goeden avond," zei hij. „Ik wou eigenlijk eens komen zien, hoe je 't hier maakte. Zeg maar niets tegen de dokters of zoo — 't is tegen de regels, dat ik hier ben, zie je. Maar ik heb verbazend veel aan je gedacht...."

„Da's vriendelijk," zei ze, met een innemend lachje. „Kon u dan zoo maar weg van mevrouw Anwyl?"

Hij werd bloedrood. „Weg van mevrouw Anwyl?" herhaalde hij.

„Ik bedoel natuurlijk alleen maar voor zoo'n kort poosje," ging zij voort. „U zult 't in uw eigen belang wel noodig vinden, om met haar te trouwen, hè? Arme stakker."

„Maar wat...." begon hij; en toen, na 'n pauze: „Lieve kind, je zegt dingen, waar ik verstomd van sta!"

Zij maakte een hooghartig gebaar. „Toe, kapitein Pallant — ik bèn uw lieve kind niet — denk daar alstublieft om. Mijn nicht Muriel zal die vacature wel op een keurige manier vervullen."

„Wel heb ik ooit!" stotterde Pallant, en hij keek zeer onnoozel. „Hoe kun jij weten...."

„Hoe ik 't weet? Terwijl je haar vlak voor mijn neus 't hof gemaakt hebt — toen je met mij verloofd was? Daardoor heb je me gedwongen, hierheen te gaan, om van jullie tweeën af te komen — jullie met je valschheid en je hatelijke vrijpostigheid!.... Ja, ik weet wel, dat je me altijd voor gek hebt aangezien, maar ik was toch niet zóó gek, als jij wel dacht."

„Je bent hierheen gegaan," bracht hij met moeite uit, „om er een eind aan te maken? En je hebt gemerkt...." Hij bevochtigde zijn lippen en keek hulpeloos om zich heen. „We zullen eens flink moeten praten samen. Mag ik een dans hebben?"

„Geen kwestie van. Mijn boekje is vol — en al was 't dat niet, dan had ik voor uw naam nòg geen plaats. Maar u moogt wel een boodschap voor me overbrengen aan Muriel. Zeg haar maar, dat ik hier niet lang meer blijf — waarschuw haar, dat ze haar verwachtingen niet te hoog moet spannen. Meer niet op 't oogenblik."

Er glansde een dof vuur van woede in zijn oogen. Hij had echter al besloten, welken weg hij bewandelen zou.

„Het spijt me, dat je weer zooveel erger bent," zei hij kwaadaardig. „Ik had gehoopt, dat 'k mevrouw Anwyl een gunstiger rapport zou mogen brengen. Maar 't is natuurlijk mijn eigen schuld. De dokters hadden me nog zoo gewaarschuwd, dat krankzinnigheid de menschen opzet tegen hun dierbaren, en daarom drongen ze er op aan, dat ik weg zou blijven. Dat kon ik niet. Ik ben toch gekomen — en nu heb ik mijn verdiende loon. Goeden avond."

„Goeden avond. Ik heb tòch nog medelijden met u. Als u en Muriel nog een klein poosje langer den schijn hadden kunnen ophouden, zou uw plan misschien gelukt zijn."

Een heer kwam haar halen voor zijn dans. Met een opgewekt knikje keerde zij zich om, en hij bleef in diepe ontsteltenis staan.

Wat was er over Daphne gekomen? Was dit een volgend stadium van haar waanzin — of zou ze nooit heelemaal bij haar verstand zijn geweest, zoolang hij haar kende.... vóór vandaag?

Hij was totaal van streek. Zij zag er veel liever en aantrekkelijker uit, dan hij haar ooit gekend had. En zoo heerlijk jong! Zij zag er veel gezonder uit, er kwam kleur op haar wangen, en vaster stonden de hoeken van haar rooden mond.... Er liepen grijze draden door het keurig gekapte haar van Muriel, en er begonnen zich rimpeltjes te vertoonen aan de hoeken van haar oogen. De tandarts verzorgde haar gebit uitstekend, maar....

Hoe was 't mogelijk, vroeg hij zich af, terwijl hij afdroop, dat hij de schoonheid van het rijke meisje nooit had opgemerkt, zooals hij het nu deed?

Muriel was, zooals hij wist, van meening, dat de patiënt, nu zij in een krankzinnigengesticht zat opgesloten, met snelheid verergeren zou. Maar hem kwam het voor, dat zij volkomen genezen was.

HOOFDSTUK VI.

EEN HERKENNING.

Urban Palgrave hield zich buiten het gewoel, tot zijn beurt kwam, om weer met Daphne Esdaille te dansen. Hij slenterde naar het buffet, om iets te gebruiken, en daar kwam hem een eigenaardig stukje gesprek ter oore.

Dicht bij hem stonden twee jongelui naar de groote vestibule te kijken, toen juffrouw Esdaille langs de open deur ging, aan den arm van haar partner.

Een der jongelui brak een verhaal, dat hij aan 't vertellen was, af, om uit te roepen:

„Hè — daar gaat Ella March!"

„Ella March? Heeft die niet zoo'n succes gehad in dat stuk van Shaw, in 't Stadstheater?" riep de ander. „Da's interessant! Iedereen zei, dat ze over een jaartje alle hoofdrollen zou krijgen — en toen is ze ineens verdwenen! Ze was ziek, werd er gezegd. Maar ze ziet er vanavond allesbehalve ziek uit!"

„Ik ga er op af — zien of ze me aan haar willen voorstellen," zei het eerste jongmensch weer; hij liet zijn sigaret vallen en repte zich weg.

Palgrave wachtte nieuwsgierig, tot hij terugkwam. Hij trok een spijtig gezicht.

„Bot gevangen! 't Blijkt Ella March niet te zijn. Ze heet Esdaille — en ze is krankzinnig óók. Niets voor mij. Maar ik heb nooit zoo'n gelijkenis gezien!"

Pratend over het geval liepen zij door, en Palgrave dacht er nog over na, toen hij later zijn dame ging zoeken. Zij had zich eenige moeite gegeven, om zich onvindbaar te maken, maar het is niet makkelijk, zich te verbergen voor iemand, die vastberaden zoekt. Hij trad achter het scherm, in het stille zijvertrekje, waar zij zat, met een simpele oprechtheid, die zij niet kon nalaten te bewonderen.

Toen hun dans ten einde was, leidde hij haar naar tafel, om te soupeeren, en vroolijk maakte hij de opmerking, dat zij een servet uitspreidde op haar schoot, en beide handen naar het hoofd hief — een gebaar, dat haar een gewoonte scheen te zijn geworden. Hij ving haar blik op en glimlachte met een guitigheid, die zij achter zijn ernst niet gezocht zou hebben.

„Vindt u 't noodig, het tegenover mij óók vol te houden?" vroeg hij, heel zacht.

Zij antwoordde: „Ik begrijp u niet," maar daarna deed zij toch niet één keer meer, alsof haar hoofd loszat.

Na het souper stelde hij voor, weer in den tuin te gaan. Daar zouden zij vrijer kunnen spreken. Het was hem gelukt, haar op haar gemak te brengen, en hij kon heel gezellig zijn, als hij het de moeite waard vond. Hij zweeg, tot zij op dezelfde bank zaten als tevoren, in den maneschijn, en zei toen zoo rustig mogelijk:

„Hebt u Ella March wel eens zien spelen?"

Als hij niet zoo scherp had opgelet, zou de kleine, onwillekeurige hapering van haar stem hem niet eens zijn opgevallen.

„Neen, nooit," zei ze. „Speelt ze goed?"

„Heel goed — tenminste dien eenen keer, dat ik

haar gezien heb. Ze had de rol van jonge erfdochter, en die speelde ze uitstekend."

Zij liep in den strik. „U zult u vergissen — ze heeft nooit een rol van jonge...." Maar toen begreep zij aanstonds, dat zij zich versproken had.

„En u zei, dat u haar nooit gezien had?" bracht hij haar vriendelijk in de herinnering.

„N-nee.... maar ik heb wel van haar gehoord. Ze heeft de rol van Maggie gespeeld, een doodarm kind — een bloemenmeisje."

„Ik had het over een veel latere rol."

„Maar ze heeft al een heelen tijd niet...."

„U schijnt erg goed met haar doen en laten op de hoogte te zijn. Kent u haar misschien?"

Zij lachte zenuwachtig.

„Dat niet, maar ik heb hooren zeggen, dat ze niet meer optrad."

„Ik kan u verzekeren, dat ze nog wèl speelt — en met heel veel succes ook."

„Zoo — enfin, ik zit hier al twee maanden opgesloten, dus ik ben niet meer zoo op de hoogte. In welk theater speelt ze?"

„Wordt er dan alleen in theaters comedie gespeeld?"

„Ik.... ik weet 't heusch niet," fluisterde ze verward. Ze voelde zich lang niet zeker meer van zichzelf.

„Neem me niet kwalijk — ik plaag maar een beetje. Heeft men u wel verteld, dat u buitengewoon veel op Ella March lijkt?"

„Ja," zei ze. „Dat heb ik al meer gehoord. Zij is een nicht van me."

„O. Enfin — het is misschien maar goed, dat ik me met het geval bemoei. Hebt u er wel eens aan gedacht, dat u een heel gevaarlijk spelletje speelt?"

„Spelletje? Gevaarlijk?" herhaalde zij, ten einde raad.

„Ja, gevaarlijk. U hebt op de een of andere manier — ik weet niet hoe — twee waarschijnlijk heel verstandige dokters er toe gebracht, u krankzinnig te verklaren. Zou 't wel net zoo gemakkelijk zijn, hen aan 't verstand te brengen, dat u hen voor den gek gehouden hebt?"

„Wat bedoelt u eigenlijk? Waar wilt u heen? U maakt mijn heele hoofd in de war.... laat me naar binnen gaan!"

„Nog een minuutje — ééntje maar." Hij legde zijn handen stevig over de hare, en zij beefde minder sterk. „Het was mijn bedoeling niet, u bang te maken," fluisterde hij, „maar ik wou zekerheid hebben. Om geen andere reden dan deze: dat ik uw vriend wil zijn. Ik begin te denken, dat ik nog heel wat meer zou willen dan dat, maar als ik dáárover sprak, zoudt u me rangschikken onder de andere gekken, die hier zijn. Hier is mijn kaartje — naam en adres en telefoonnummer. Als u eenig gevaar mocht ondervinden, of een moeilijkheid, waarschuw mij dan. Ik zal aanstonds komen. Belooft u 't me?"

Zij zat roerloos, alsof zijn aanraking haar hypnotiseerde. Haar oogen, die onrustig waren en schuw, werden opgeheven naar de zijne, en zij zag iets, dat haar overweldigde.

„Hoe lang," fluisterde hij, „denkt u die rol nog vol te moeten houden? Dat moet ik weten, om terug te kunnen komen. Ik ga hier vanavond niet vandaan, als ik niet weet, dat ik u zal weerzien."

Zij voelde, dat zij bezweek — dat zij opging in de bekoring.... waardoor zij dokter Ullathorne verraden zou, het succes van zijn plan riskeerde. Zij zamelde al haar kracht bijeen.

„U vergist u," stotterde ze, „van a tot z. Ik ben patiënt hier — ik heet Daphne Esdaille. Meer kan ik niet zeggen; behalve dat u.... u groote vrijheden veroorlooft — voor een vreemde...."

„Dat komt van den maneschijn," antwoordde hij, met een glimlach, die haar onmetelijk teeder leek. „Vergeef 't me — ik gedraag me, zooals ik me nog nooit in mijn leven gedragen heb. Ik zal u nog maar één ding zeggen. Al wat er tusschen ons gepasseerd is, blijft een geheim, zoo diep als het graf. Ik zweer u, bij mijn eer, dat het absoluut een geheim is — een wonderbaar geheim tusschen u en mij. Ik zou u voor allen roem van de wereld geen kwaad willen doen."

Hij sloeg zijn arm om haar heen, om haar overeind te helpen, en toen liet hij haar los, maar langzaam, als met weerzin.

„Vertrouwt u me?"

Zij ging met de hand over de oogen.

„Ja," antwoordde ze; „ik geloof 't wel. Voorzoover een arme waanzinnige voor zichzelf kan instaan, bij volle maan. We zijn, zooals u zegt, betooverd, of.... of.... Ik moet nu weg, anders komt zuster Forbes me opzoeken. Ik heb beloofd, dat ik om twaalf uur naar bed zou gaan. Ik zal.... niet vergeten, wat u gezegd hebt. Als.... als er iets niet goed gaat, zal ik u schrijven! Goeden nacht! Laat me alleen gaan, alstublieft!"

Zoo zwak en machteloos had ze hem geleken, dat hij zich verbaasde over de snelheid, waarmee ze hem ontsnapte, en uit het gezicht verdween langs donkere paden, die zij daar wist.

Met een langen zucht ging Palgrave langzaam weer naar binnen, om afscheid te nemen van zijn gastheer. Hij voelde zich diep ontroerd — het was hem, alsof hij nieuwe werelden had betreden.

Dr. Ramsay had zich zeer gevleid gevoeld, dat de geadelde collega de uitnoodiging had aangenomen, en gaf de hoop te kennen, dat deze zich geamuseerd had. Palgrave antwoordde, dat de avond interessanter voor hem geweest was, dan hij had kunnen verwachten. Geestesziekten waren zijn specialiteit niet — er waren veel dingen, die hem verbaasden.

„Dat mooie meisje bijvoorbeeld, juffrouw Esdaille," zei hij. „Wie zou aan haar zeggen, dat ze krankzinnig was?"

Dokter Ramsay haalde de schouders op, en liep een keer de kamer rond.

„Om u de waarheid te zeggen, ben ik op dat geval zelf óók niet heelemaal gerust," antwoordde hij. „Als iemand anders haar gestuurd had dan Larkin.... maar die vergist zich nooit. Maar 't is een rijk meisje.... De andere handteekening was van Ullathorne — gewone praktijk, maar heel knap."

(Wordt voortgezet).

Aan den spoordijk.

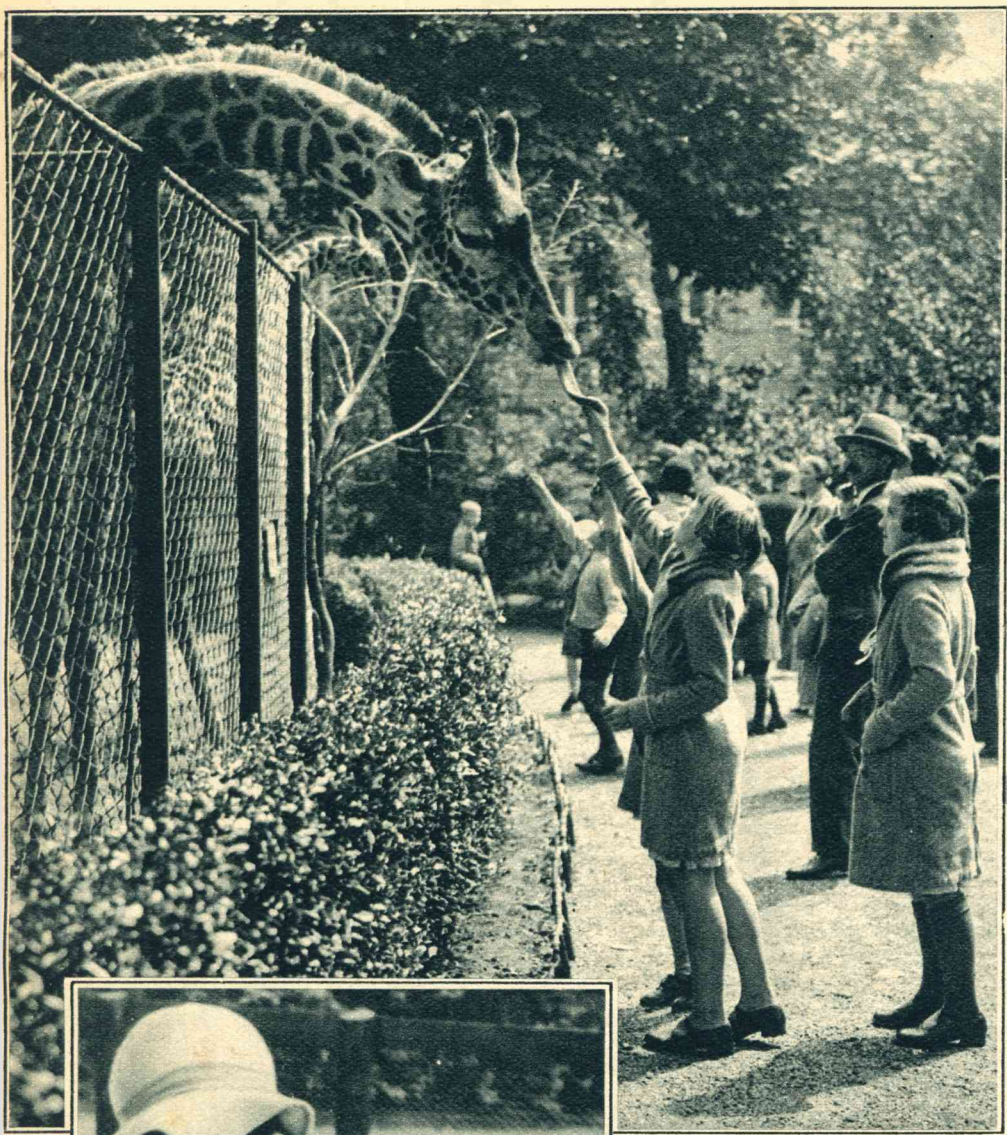

„Streng verboden de giraffen te voederen", staat er duidelijk op het hek te lezen. Maar zoo'n langnek is zoo grappig.

Het geitje heeft bezoek.

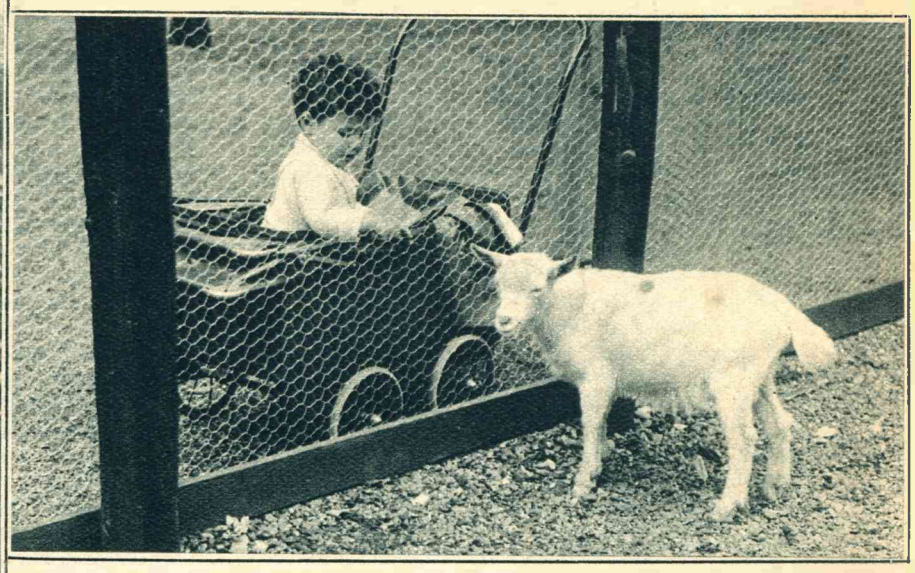

MENSCHEN EN DIEREN

Zooals de maan bij den nacht hoort, de sterren bij de liefde, en de koe bij de boerderij, zoo onverbreekbaar is Artis aan Amsterdam verbonden.

Dat bemerkt men eerst recht als September met zijn ongewisse dagen van regen en zonneschijn weer in het land komt. Dan blijkt, dat het tot de trouwe gewoonte van tal van Amsterdamsche families behoort om met hutje en mudje naar de Plantage te trekken. Want September is de „kwartjesmaand." En hoe zeer men het ook moet toejuichen, dat er een maand in het jaar is, waarin men tegen zulk een laag tarief het Artisland kan bezoeken, die zelfde maand is oorzaak, dat velen die uit burgerzin toch eigenlijk wel verplicht waren wat meer aan dit in zijn onderhoud zoo kostbare stadsbezit te besteden dan vijf en twintig centen in het jaar, dit nalaten, omdat genoemde goedkoope maand er nu eenmaal is. Jammer genoeg vergeten zij daarbij, dat door hun houding het voor het Artisbestuur iederen dag moeilijker wordt om rond te komen met zooveel dieren, wier verzorging vanzelf sprekend veel geld vraagt.

Maar laat ons niet doorgaan in dezen toon van zacht verwijt. Laat ons liever onze aandacht richten op hetgeen er in de maand September in den Dierentuin te zien valt. De lezer zal niet verwachten, dat wij hem nog eens opsommen welke mooie, kostbare en zeldzame apen, krokodillen, wisents, beren, tijgers, wandelende takken of zeeanemonen Artis bezit. Dat weet hij. En mocht dat niet het geval zijn, dan dient hij te zorgen, zoo spoedig mogelijk dit hiaat in zijn opvoeding aan te vullen. Maar er is immers in Artis meer te zien dan de dieren alleen. Nee, wij bedoelen niet den mooien tuin, die een even zorgvuldige behandeling geniet als het dierenpark — neen, men kan in Artis op een heel bijzondere manier nog zijn evenmensch bekijken en bestudeeren. Het is zelfs bepaald leerrijk om den mensch in zijn omgang met het dier gade te slaan. En er is een galerij in Artis, die een bekende theorie van Darwin nog altijd niet verouderd schijnt te doen zijn.

Men kan bijvoorbeeld heel goed merken — en niet alleen aan uiterlijkheden — of het een stads-

Een „zwijntjesjaagster".

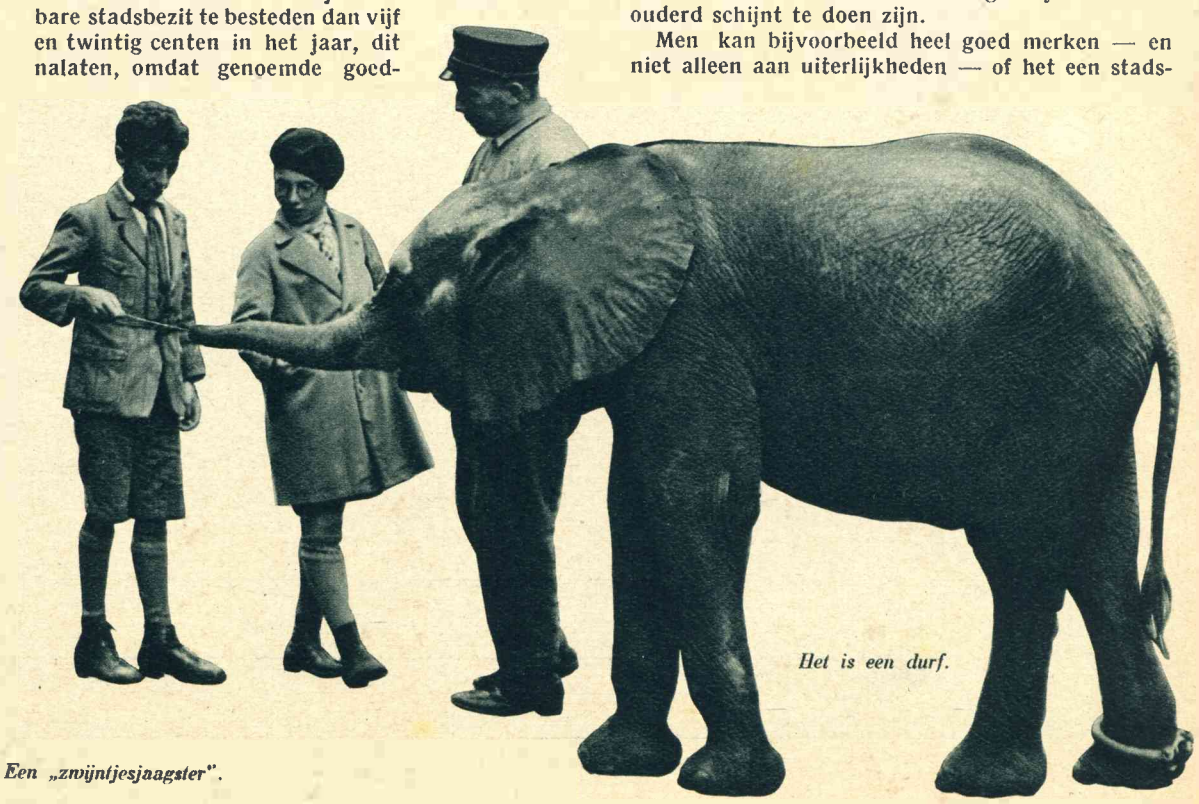

Het is een durf.

mensch of iemand van buiten is, die voor het hek bij de zeboe staat.

De eerste heeft er nauwelijks aandacht voor, maar de tweede toeft er lang. Hier leert hij, dat iedere koe nog geen koe is, zooals hij ze kent.

Aardig is het op te merken hoe bezorgd sommige menschen voor de dieren zijn. „Zie je niet, dat het beest wil wandelen, hij heeft geen tijd voor je apennootjes," hoorden wij eens een grootmoeder tegen haar kleinzoon zeggen, die vergeefsche pogingen deed om een achter het hek ijsberenden bruinen beer te „voederen". Teeder wordt het publiek bij de jonge tijgertjes. „Wat een schatten," „wat een lekkere knuffeldingen", „wat een honneponnetjes", en al dergelijke vreemdsoortige woordkoppelingen, welke alleen een meisje tusschen de tien en de tachtig kan verzinnen.

Maar het dankbaarst materiaal om te bespieden zijn de kinderen. Want er is iets gemeenzaams in een klein mensch en een dier, nl. het schuldelooze. Daarom zijn dierenoogen zoo groot en helder als die van kinderen. Zij hebben beide iets wat een groote mensch heeft verloren.

Daarom ook zijn kinderen verrukt wanneer zij met dieren kunnen spelen en daarom doen de dieren kinderen geen kwaad. Groot is het succes van de „kinderkamer" van Artis. Daar kunnen dieren en kinderen samen spelen.

Natuurlijk loopt er onder beide categorieën wel eens een angstig exemplaar rond. Maar de tact van den oppasser helpt hen gauw over het ongewone van de situatie heen. En is de eerste omhelzing er eenmaal, dan volgen er spoedig meer, ja, dan kan het gebeuren, dat het kind bij het afscheid van zijn dieren-vriendje heete tranen met tuiten schreit.

Voor iedere kooi, voor ieder hok, treft men thans de kinderen aan. En het is soms wonderlijk-ontroerend om te zien hoe gauw zij met de bewoners hiervan goede maatjes zijn. Dan kan men niet anders hopen, dan dat zulks altijd zoo blijven zal. Want wie niet van dieren houdt, is geen goed mensch.

Apen zijn de dankbaarste dieren. Ze bedanken voor niets.

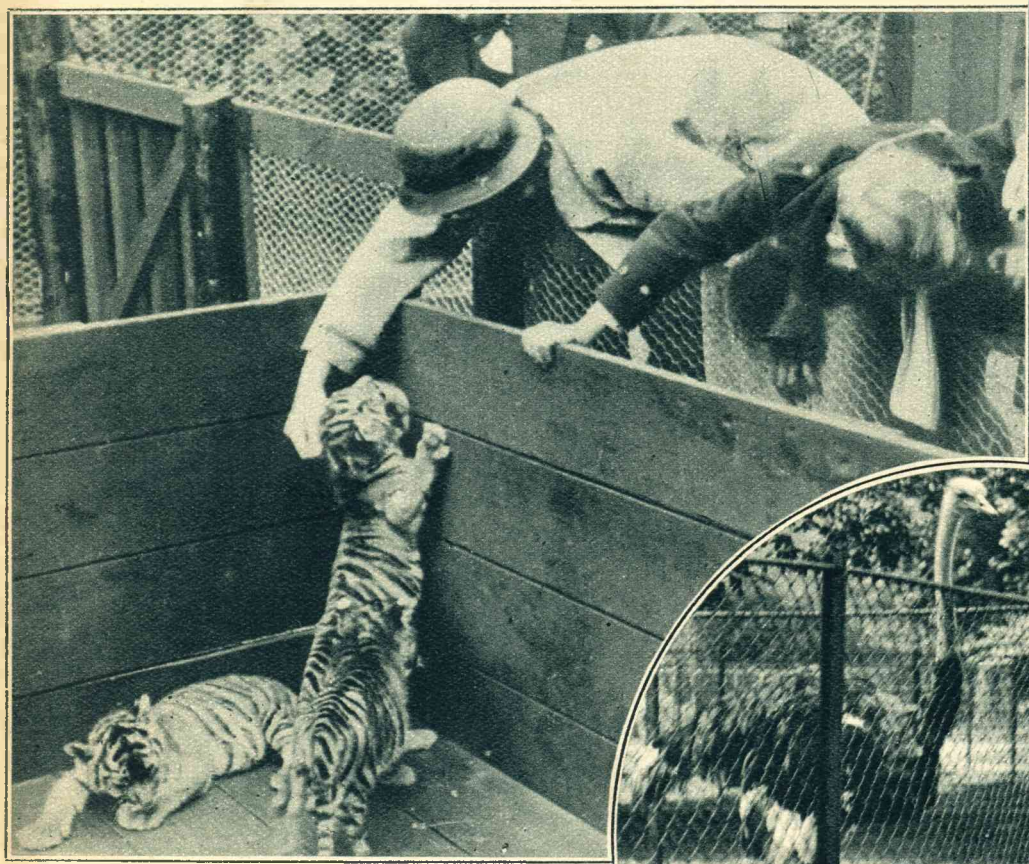

De jonge tijgertjes laten zich rustig aaien.

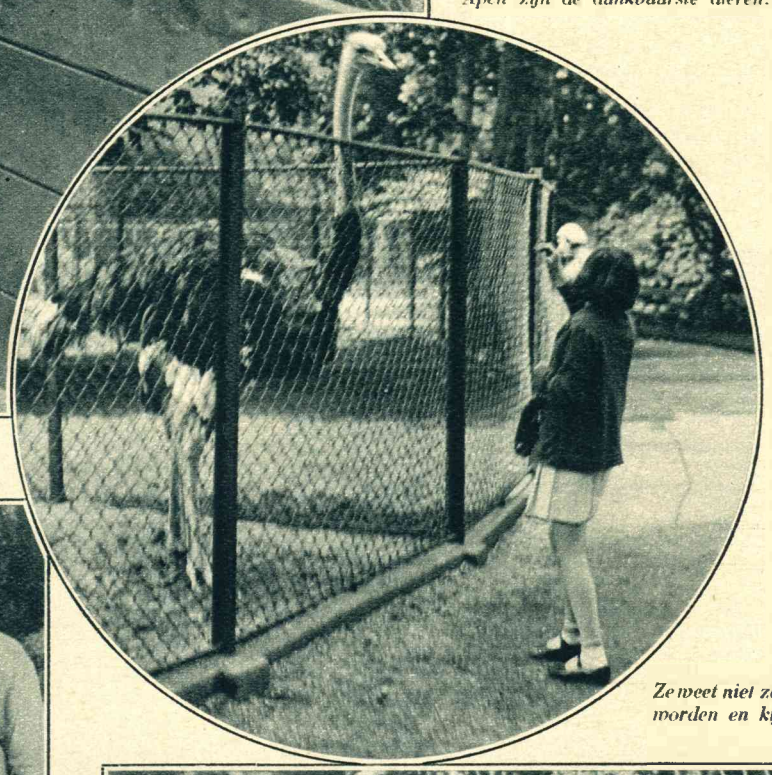

Ze weet niet zeker of deze vogels wel gevoederd mogen worden en kijkt daarom eerst uit of er onraad dreigt.

Zoo'n apenarm om je hals schijnt niet bijzonder aangenaam.

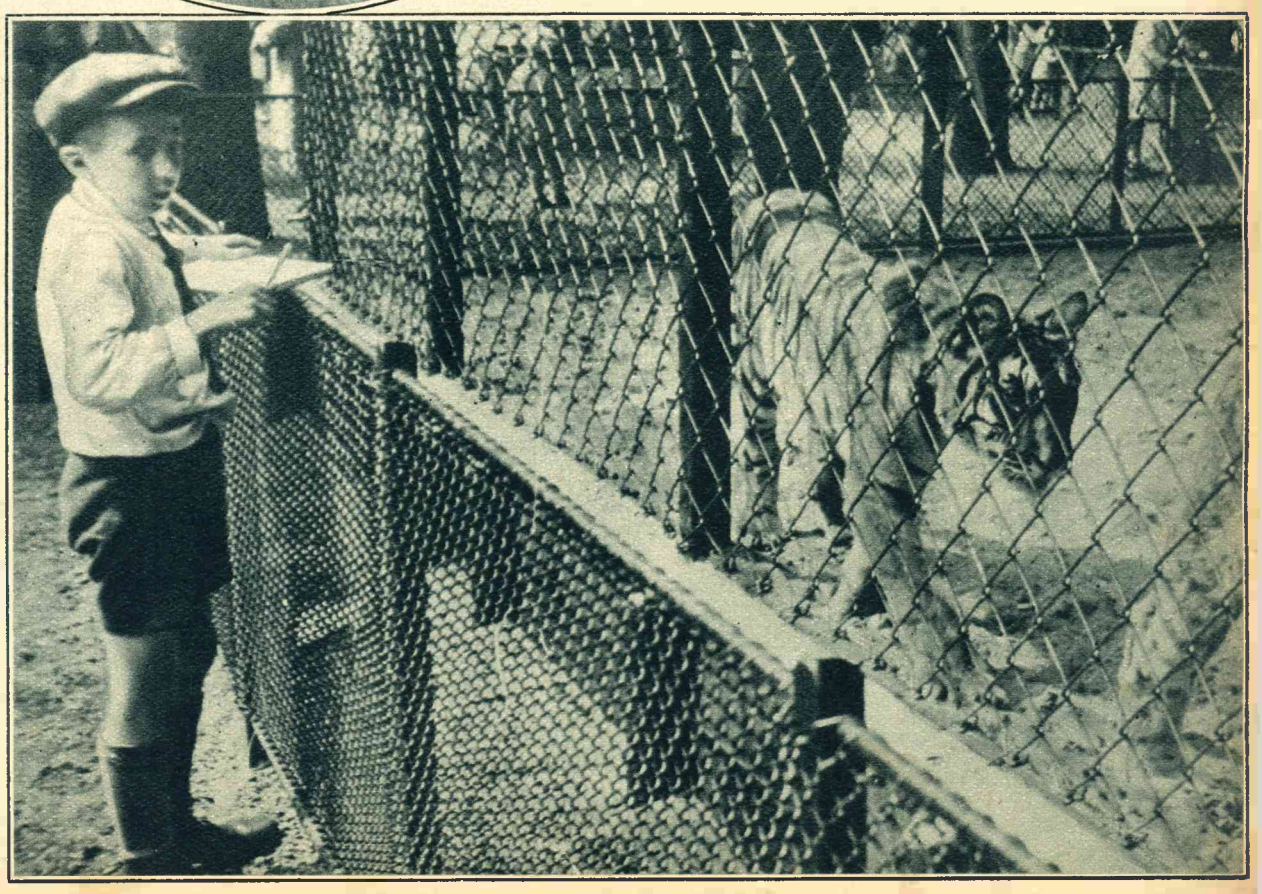

Hij wil zijn opstel over Artis met teekeningen verluchten.

DE STAD DER WERKLOOZEN

Nabij het Duitsche stadje Brandenburg is men bezig een nieuwe gemeente te bouwen. Met hulp van de Duitsche regeering zijn een 800 Berlijnsche werkloozen in staat gesteld om hier buiten een stukje grond te bezitten. Met hunne families leggen zij straten aan, en bouwen zelf een reeks woninkjes, welke zij op gemakkelijke voorwaarden kunnen betrekken en in eigendom kunnen krijgen. Natuurlijk moet men zich vele groote-stadsgenoegens ontzeggen, en vooral in het begin moet er door den zuren appel worden heengebeten, want het is: hard werken en geen comfort — maar dat hebben deze „pioniers" er gaarne voor over. Het leven in hun „eigen" stad is op den duur veel gezonder en aangenamer dan in het groote Berlijn.

Een metselaarster.

Gezicht op de werkloozenstad. De straten moeten nog gelegd worden: tot dan gebruikt men de ruimte tusschen de huizen als moestuin.

Een gezellig zitje in het nieuwe „heim".

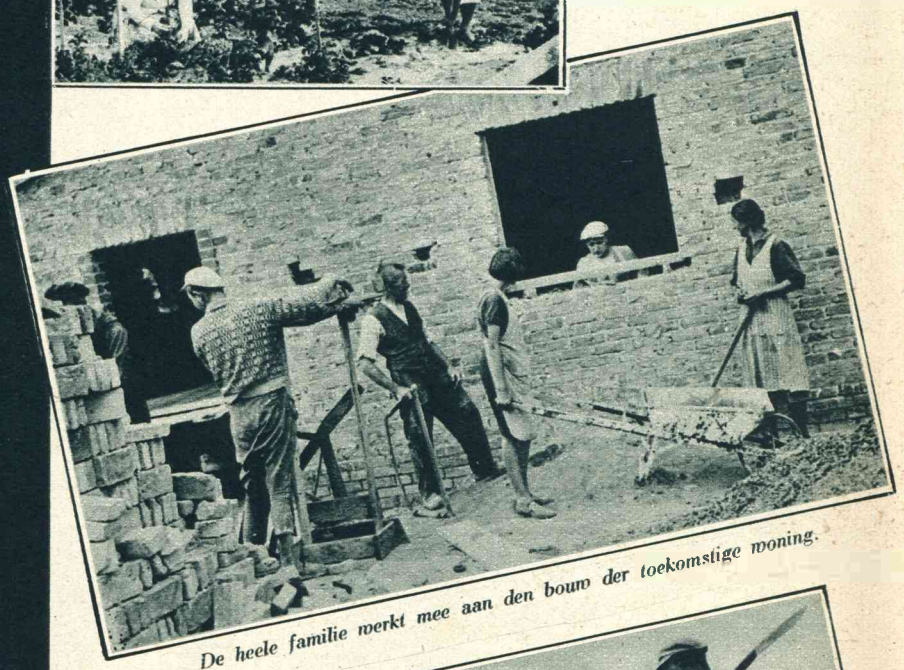

De heele familie werkt mee aan den bouw der toekomstige woning.

Op weg naar het arbeidsveld.

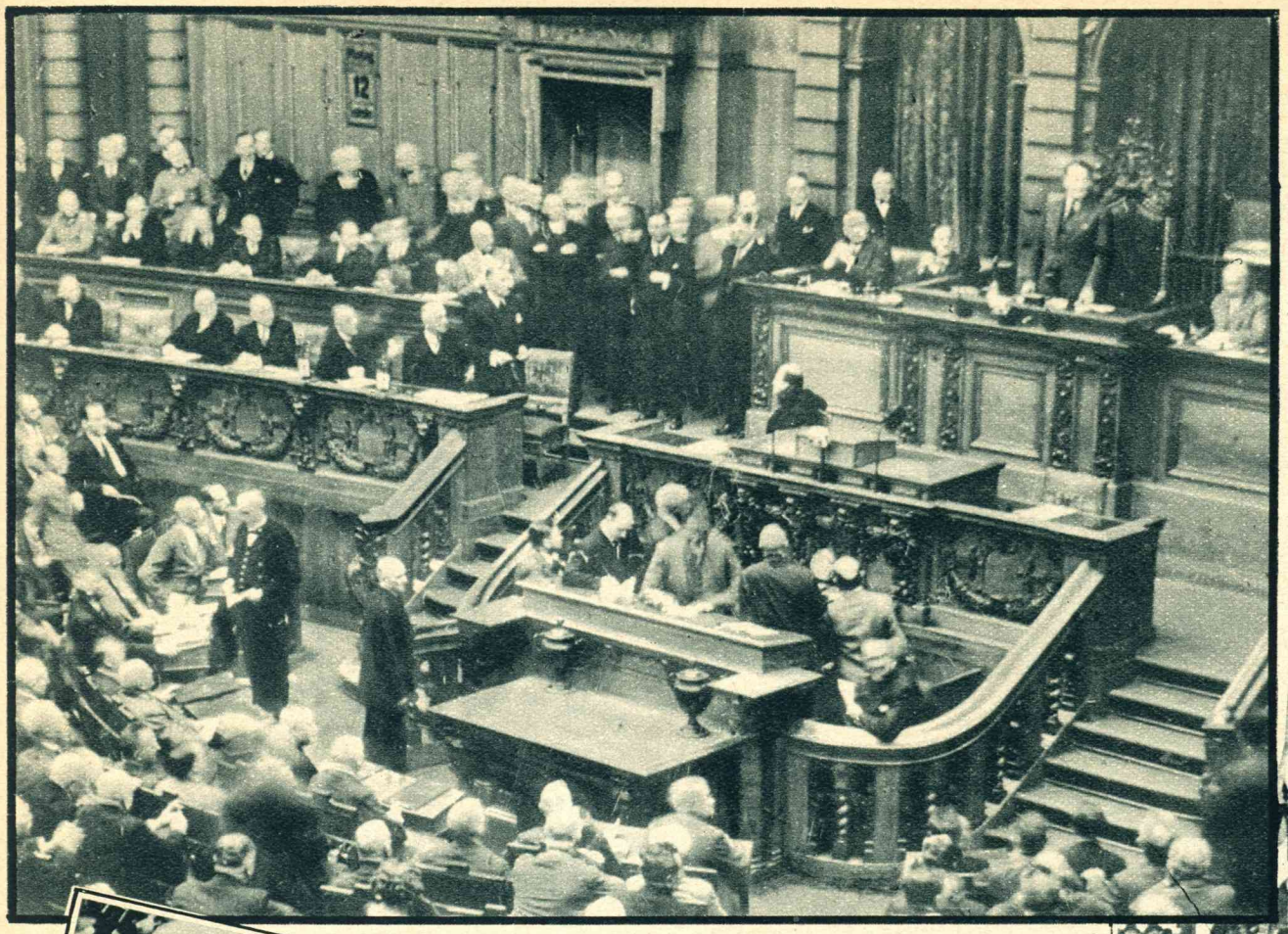

Het spannendste moment van de laatste zitting van den Duitschen Rijksdag. Zooals men weet, belette de nationaal-socialistische president Göhring aan Rijkskanselier von Papen het woord te nemen, daar deze het ontbindingsdecreet wilde voorlezen. Men ziet den Rijksdagvoorzitter staande voor zijn zetel. In de Regeeringsbank, links, is de Rijkskanselier eveneens opgestaan en tracht tevergeefs de aandacht van Göhring te trekken. De communist Törgler, die stemming verlangde, verlaat juist het spreekgestoelte.

De Amerikaansche filmspeler John Barrymore zal de rol van Raspoetin gaan spelen en liet daartoe baard en hoofdhaar gedurende eenige maanden groeien.

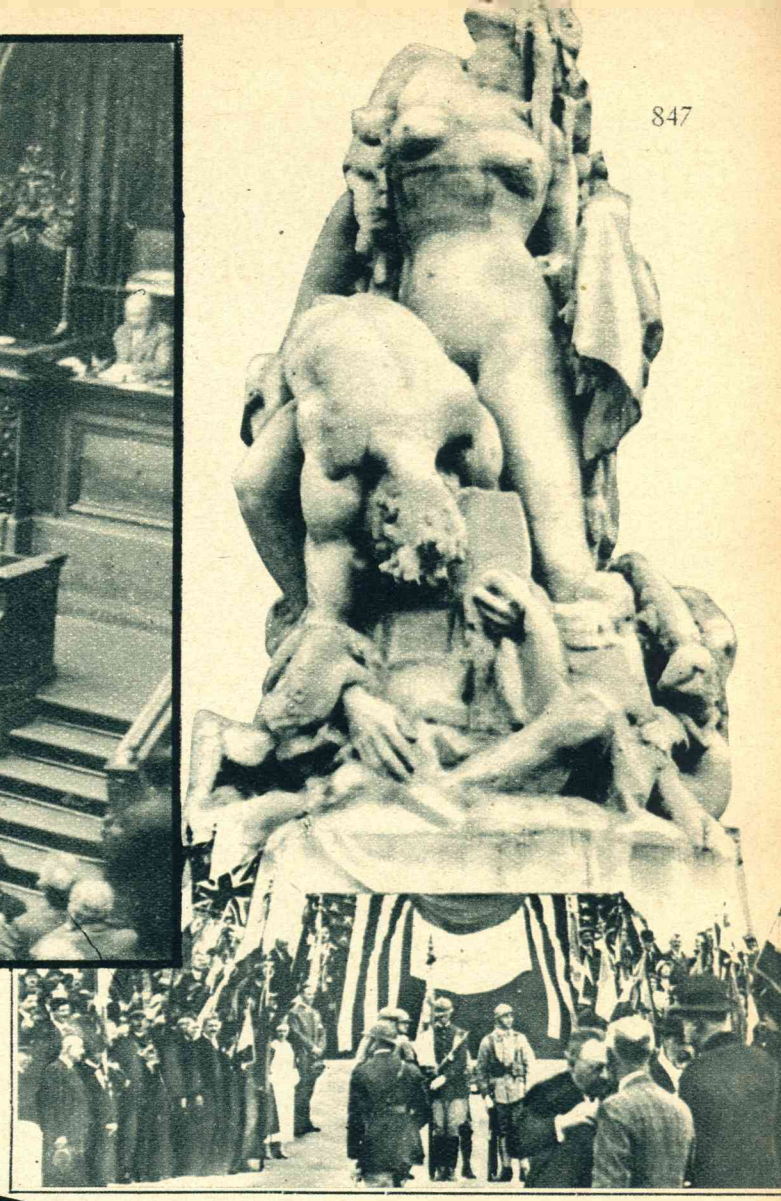

Te Meaux is in tegenwoordigheid van den Franschen president Lebrun en van minister Herriot een gedenkteeken ter herinnering aan den slag aan de Marne plechtig ontluid.

In de stad Barnes in Zuid Wales hebben groote herdenkingsfeesten plaats. Hier ziet men de roeiers van Oxford en Cambridge, zooals zij er uitzagen toen de beroemde bootrace voor de eerste maal werd gehouden.

Koningin Elizabeth van Engeland met haar filmtoestel. Een der deelneemsters aan de historische optochten te Barnes maakt zelf opnamen.

BUITENLANDSCH NIEUWS

DE STUIFDUINEN OP HET EILAND TEXEL, WAAR ZICH GROOTE VOGELBROE

WAAR ZICH GROOTE VOGELBROEDPLAATSEN BEVINDEN.

Vrouwenleven

Nieuwe bontgarneeringen

Er is op modegebied altijd wat nieuws. Oude modes herhalen zich weliswaar, maar ze worden dan toch in een eenigszins anderen vorm gegoten en naast de herhalingen van de oude worden steeds weer nieuwe vormen gevonden.

In het komende herfst- en winterseizoen zullen vooral de bontgarneeringen opmerkelijk zijn, garneeringen, die soms al heel ver afwijken van den gewonen bontkraag en dito manchetten.

Natuurlijk krijgen we ook voor het nieuwe seizoen weer mantels met bontkragen, maar daarnaast zijn er allerlei andere garneeringen van bont voor mantels en vooral ook van manteljaponnen. En als we nog overschotjes bont hebben van jaren her, dan kunnen we die nu te pas brengen, want voor verschillende der origineele nieuwe garneeringen zijn slechts smalle reepjes bont noodig voor het omzoomen van kraag en manchetten, van schouderepauletten of pelerine. Een smalle reep bont kan ook als 'n collier den hals omgeven en met een neerhangende lus door een groot knoopsgat in de japon gehaald worden. Of 'n iets breedere bontreep hangt neer tot op de taille en wordt door 'n paar kruiselings over elkaar gaande banden op de japon vastgehouden.

'n Andere garneering voor 'n donkere japon met lange nauwsluitende mouwen vormen 'n paar korte pofmouwtjes van lichtkleurig bont met 'n daarbij behoorend rond mofje. Een donkere wollen of fluweelen wandeljapon kan ook gegarneerd worden met 'n paar kleine epauletten van bont en een dito vest, dat onder de over elkaar geknoopte voorpanden even te zien komt in een driehoekje aan den hals en 'n vierkant bij de taille.

Er is vooral veel werk gemaakt van de manteljaponnen. Heel practisch lijken mij de japonnen met 'n kleine pelerine — al dan niet omzoomd met bont — welke van voren kruiswegs over elkaar gaat. Zonder die kleine cape is de japon ook voor in huis geschikt, terwijl dit fichu-achtige bijvoegsel er 'n keurig wandeltoilet van maakt.

Vaak hebben de nieuwe manteljaponnen en ook de herfstmantels 'n bolero, al wordt er soms ook enkel door opgenaaide biais die vorm aan gegeven. Jean Patou ontwierp zulk een japon met een van voren over elkaar vallende en op den linker schouder met 'n paar knoopen sluitende bolero, die meteen 'n kleine schouder-pelerine vormt. En dan is er een model met twee evengroote revers op elkaar aan den kant van de knoopsgaten. De onderste revers, in de stof van den mantel, blijft omgeslagen.

De nieuwe mantels zijn eenvoudig van lijn; de voorpanden vallen 'n flink eind over elkaar. De mouwen hebben vaak een garneering bij den elleboog, ofwel de een of andere schoudergarneering. Ook bij mantels wordt hier en daar 'n bolero gemarqueerd. De kragen hebben soms de bontgarneering enkel aan den binnenkant, zoodat ze zich aan den volke vertoont, wanneer de kraag is neergeslagen, maar waarvan letterlijk niets te zien is, wanneer de mantel geheel is dichtgeknoopt.

Onze eerste Parijsche foto toont een zomerjapon met kleine pelerine omzoomd met bont — een toiletje, bestemd voor zonnige herfstdagen.

De tweede afbeelding van een fraai namiddagtoilet geeft een voorbeeld van de hooge taillelijn, welke door verschillende mode-ontwerpers wordt gelanceerd. Dit elegante toilet van zwarte crêpe met witte moesjes heeft een losjes omgeslagen cape en een ceintuur van zwart moiré lint.

Het aardige herfsthoedje, dat hierbij wordt afgebeeld, werd ontworpen door Juliette Bretagne. Dit zwart vilten hoedje heeft als eenige garneering een rosette van zwart ripslint.

PAULA DEROSE.

Zwart vilthoedje gegarneerd met een rosette van zwart ripslint.

Namiddagjapon van zwart met wit gemoesd crêpe, waarbij de hooge taillelijn nog wordt gemarqueerd door 'n ceintuur van zwart moiré lint. Losjes omgeslagen cape.

Japon en kleine cape met bontgarneering voor de eerste herfstdagen.

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM"
Kantoor: N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, Telefoon 33170

Voor teleurgestelden en voor achterblijvers

ZULK EEN ENORM SUCCES is onze feestreis naar Nijmegen en Kleef geworden — vraagt u er een onzer zevenhonderd deelnemers maar naar — dat wij ons genoodzaakt zien, voor degenen, die wij tot onze spijt moesten teleurstellen, en voor hen, die door het succes van dit uitstapje geanimeerd mochten worden ook nog van deze unieke gelegenheid te profiteeren, een herhaling te geven van onze

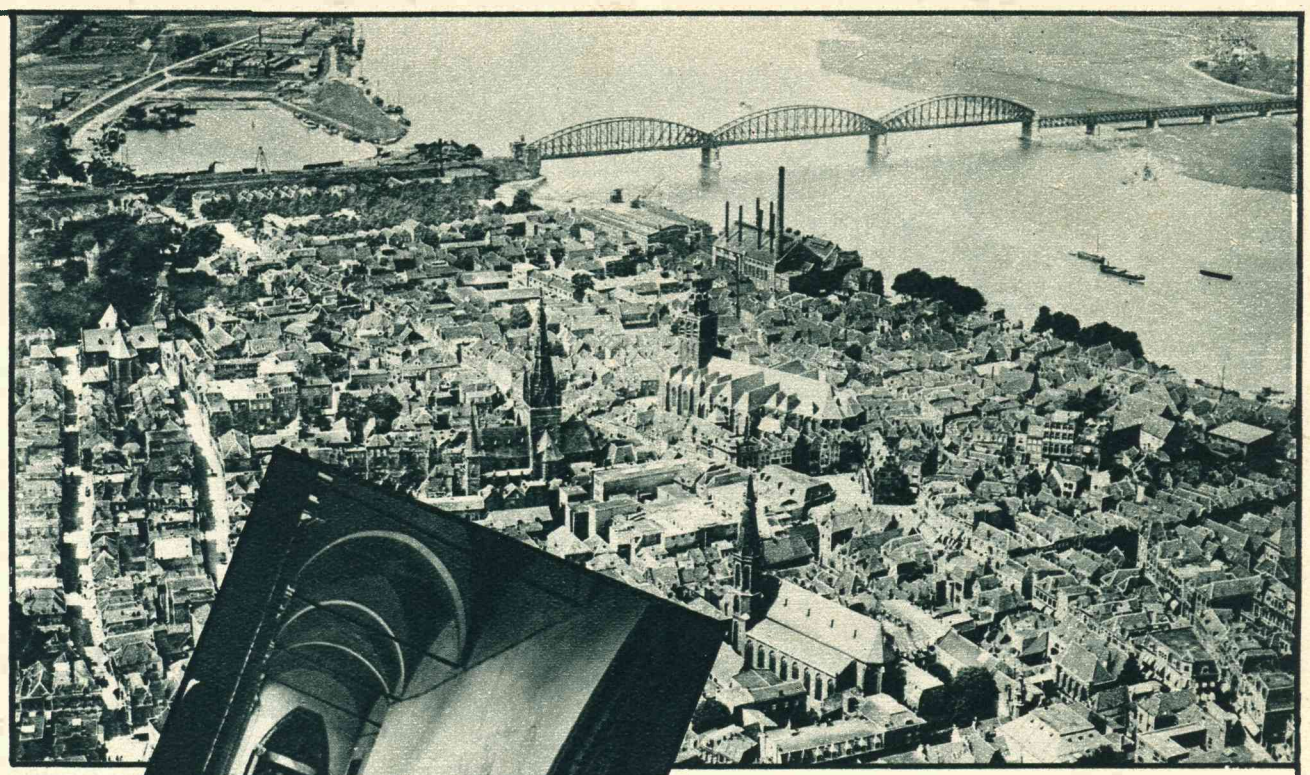

Nijmegen en de Waal uit de lucht gezien.

Op den Schlosshof te Kleef.

EENDAAGSCHE FEEST-REIS

NAAR NIJMEGEN EN KLEEF

Gezicht van Kleef op het Kirmesdal.

Wie dezen prachttocht per autocar nog wil maken, ga met ons mede op Zondag 25 September, naar Nijmegen en Kleef.
Onze luxe autocars vertrekken des morgens op 25 September: uit Amsterdam van Spuistraat 54, Garage Brugman, te 7 uur. De reis gaat eerst tot Utrecht. Vandaar wordt vertrokken via De Bilt, Zeist, Doorn, Grebbe naar Arnhem. Hier wordt een half uur gepauseerd teneinde de deelnemers in de gelegenheid te stellen een verfrissching te gebruiken (voor eigen rekening). Daarna korte bezichtiging van de voornaamste punten van Arnhem, per autocar, waarna voortzetting van den tocht via Elst, Nijmegen, naar Kleef. Aankomst aldaar te ongeveer 12 uur.

Hoekje aan de prachtige, oude St. Stevenskerk te Nijmegen.

Bij aankomst te Kleef zal een groote verrassing het gezelschap wachten.

Men zal namelijk feestelijk worden ingehaald door het Kleefsche Muziekkorps. Daarna feestelijke ontvangst der deelnemers door het Gemeentebestuur en verwelkoming der gasten door een der leden van het Gemeentebestuur. Na afloop der officieele ontvangst FEESTLUNCH in Hotel Bollinger te Kleef. Na afloop daarvan gemeenschappelijke bezichtiging der stad Kleef per autocar. De rondleiding door Kleef geschiedt door een vertegenwoordiger van het Gemeentebestuur. De stad zal in feesttooi zijn en de Hollandsche gasten zullen op waardige wijze worden ontvangen. Om 3½ uur gemeenschappelijk vertrek uit Kleef via Berg en Dal, Mooi Nederland, Arnhem, Ede, Renswoude. Te Woudenberg zal een kort oponthoud plaats vinden. Daarna terug naar Amsterdam via Amersfoort.

Prijs per persoon, inclusief feestlunch, bezichtigingen, rondleiding enz. enz. slechts vijf gulden negentig cent

In verband met de te wachten groote deelname is spoedige aanmelding met storting van de reissom gewenscht. Aanmelding en storting aan ons bureau of bij de N.V. Europa Express, Reis- en Passagebureau te Haarlem.

f 5,90

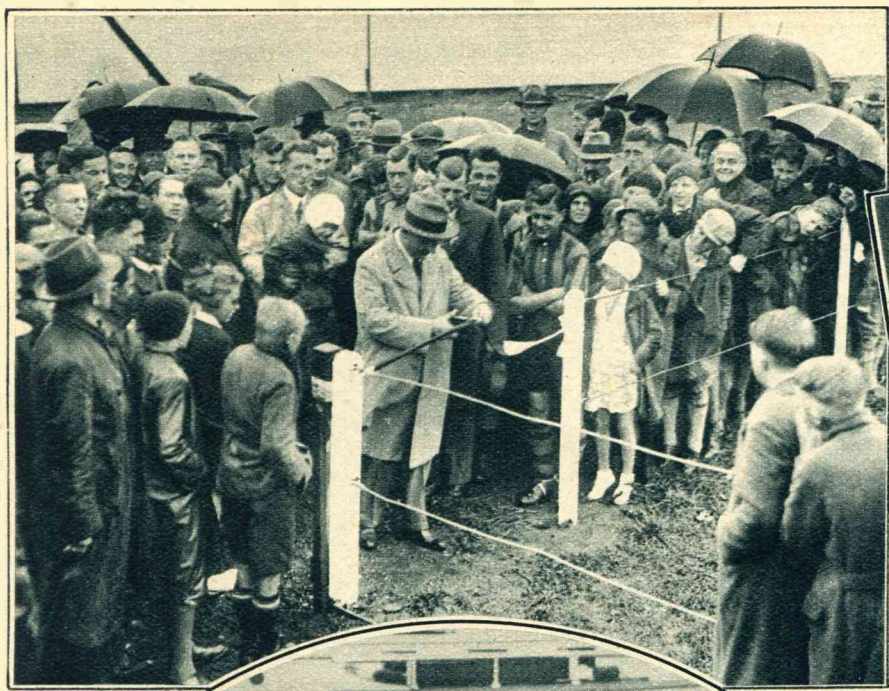

De bekende Amsterdamsche voetbalvereeniging „Electra" opent haar nieuwe terrein aan 't Mosplein. De directeur der electriciteitswerken neemt tijdens den stroomenden regen de laatste toegangsbeletselen weg.

Zondag werd in de bovenzaal van café „Atlantic" een aanvang gemaakt met de damwedstrijden om het Amsterdamsche kampioenschap. Overzicht tijdens den strijd aan de diverse borden

SPORT VAN ZONDAG

De gebr. Maas, 2de prijswinnaars in het Olympische Zeiltournooi, zijn Zaterdag te Loosdrecht gehuldigd. De man met den krans is Bob Maas.

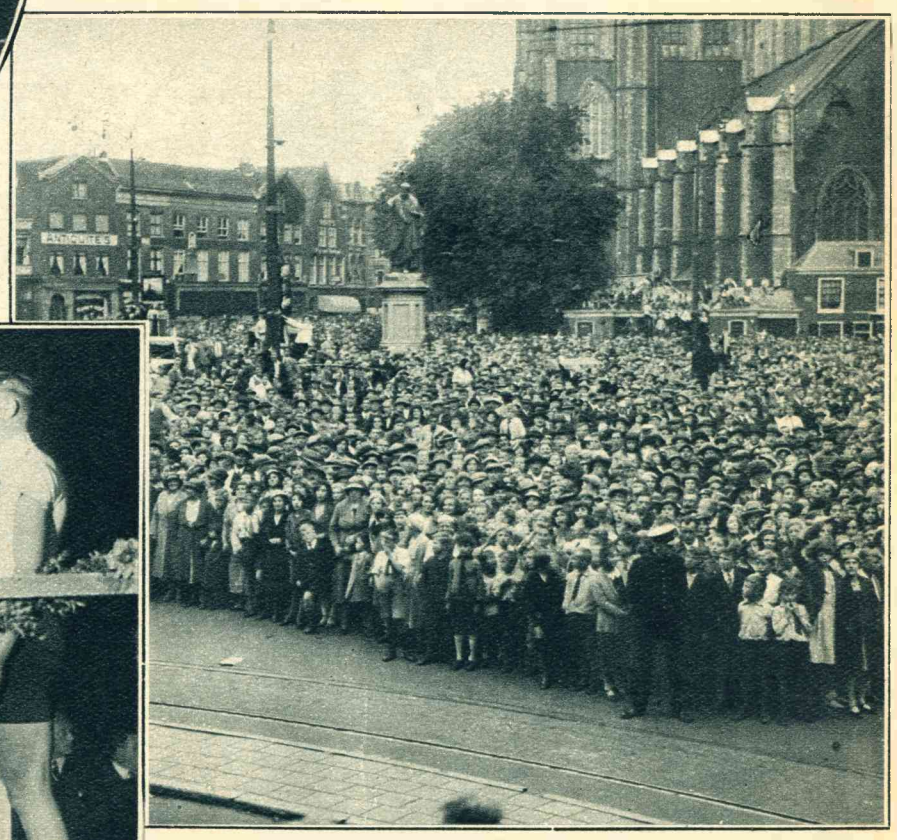

Geweldige belangstelling te Haarlem tijdens de huldiging van den Olympischen wielerkampioen J. van Egmond. De Groote Markt, gedurende de ontvangst van den kampioen op 't Haarlemsche stadhuis.

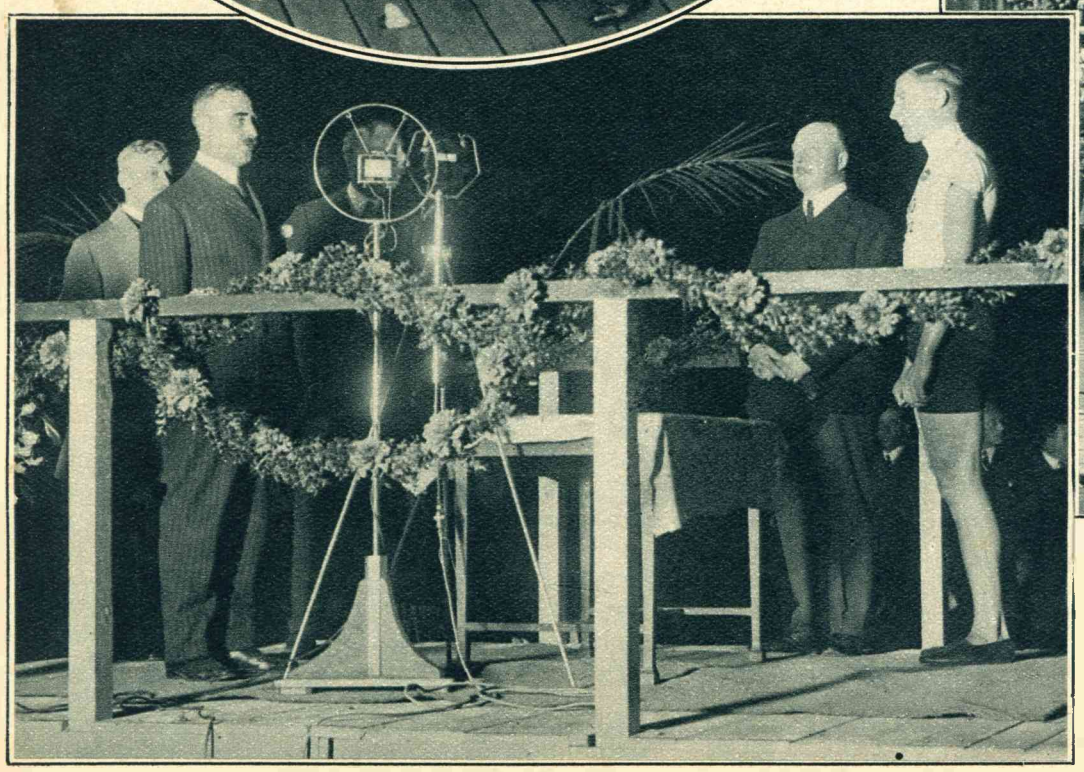

J. v. Egmond, de Olympische kampioen op de wielersprint, is in verschillende plaatsen van ons land gehuldigd. Hierboven een kiekje uit het Amsterdamsche Stadion, waar de Haarlemmer Donderdag j.l. voor de avondwedstrijden in tegenwoordigheid van Z.K.H. Prins Hendrik werd toegesproken en gehuldigd.

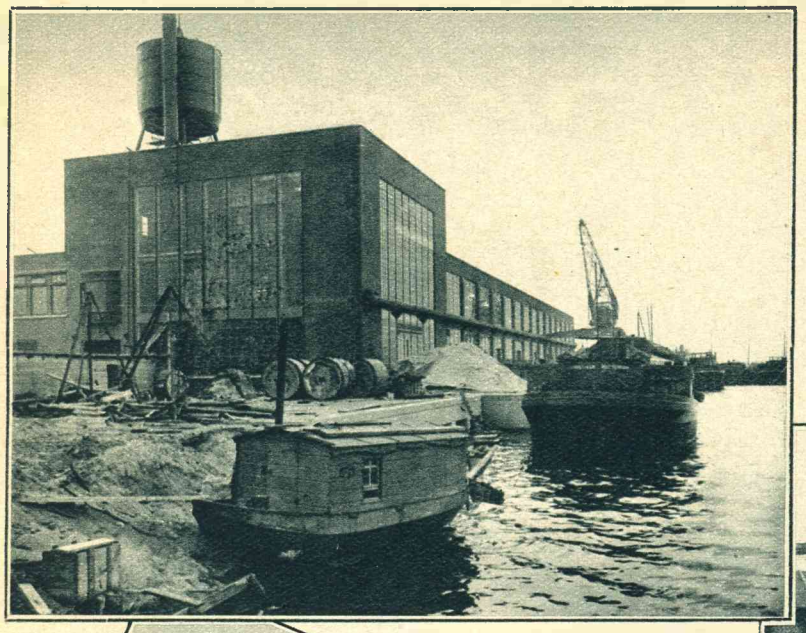

De bouw van de Fordfabriek in den IJpolder is bijna voltooid. De fabriek vanuit de haven gezien.

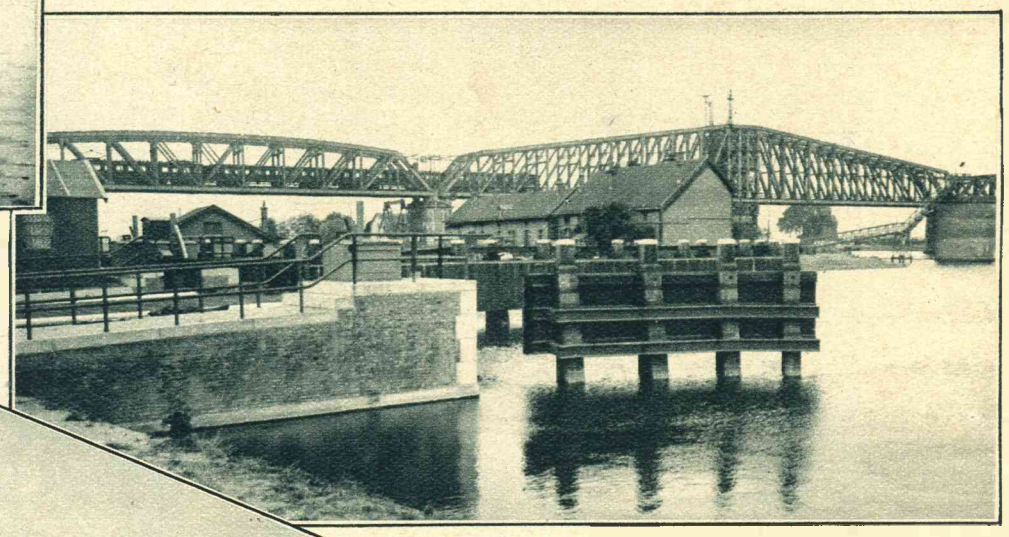

De nieuwe aanlegsteiger voor de overzetponten naast de Hembrug is gereed gekomen.

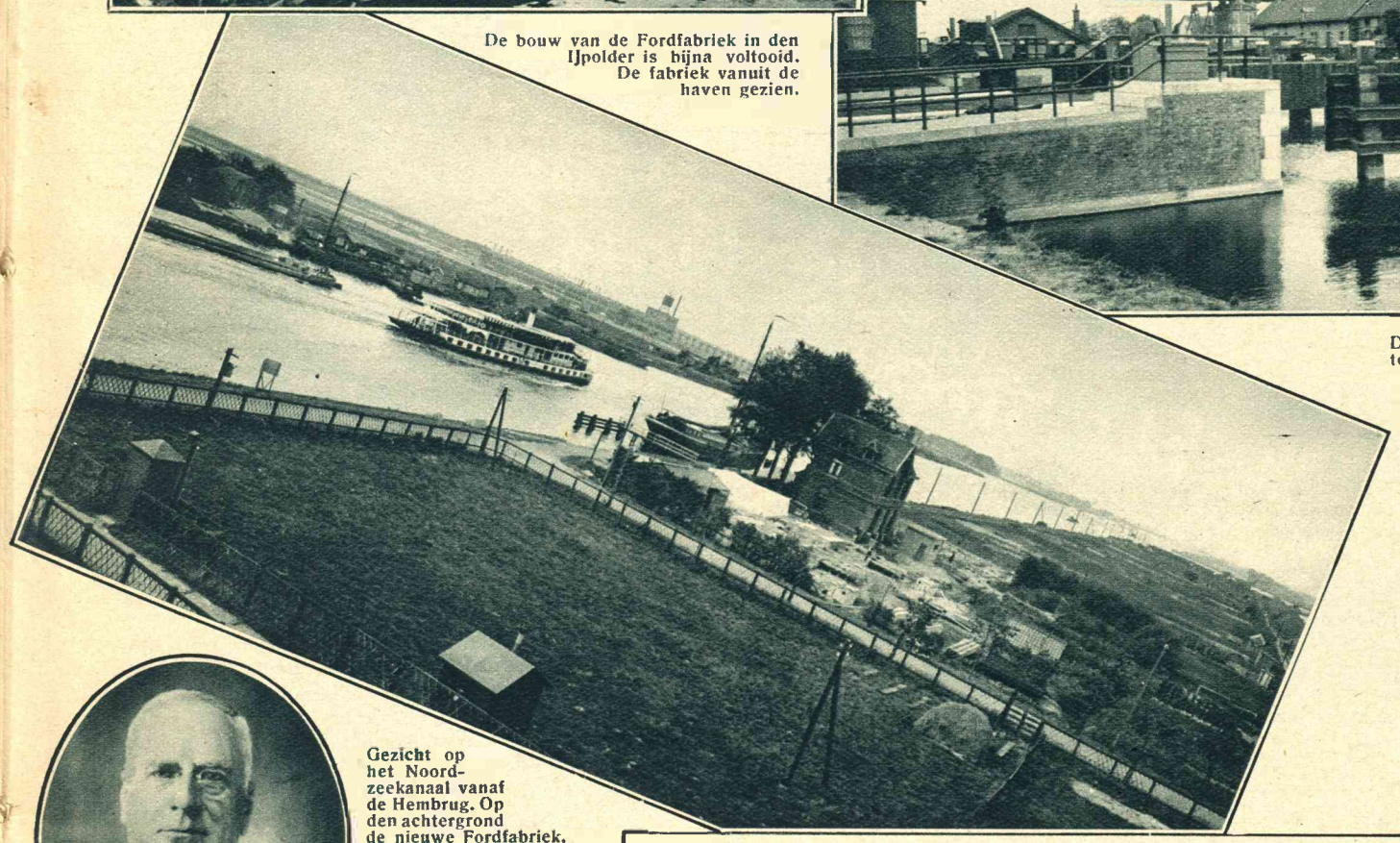

Gezicht op het Noordzeekanaal vanaf de Hembrug. Op den achtergrond de nieuwe Fordfabriek.

Het echtpaar G. Sol—Dirks, Reestraat 14 Hilversum, is 27 Sept. a.s. 50 jaar getrouwd.

Dr. C. J. Koning, grondvester van het melkonderzoek en een der bekendste Nederlandsche bacteriologen is, 69 jaar oud, te Bussum overleden.

De heer J. N. Jansen, organist der Ned. Herv. kerk te Heemstede, vierde zijn gouden jubileum als musicus.

Mededeeling

VOOR ONZE KWARTAAL-ABONNÉ'S

Met dit nummer begint een nieuw kwartaal dat eindigt met no. 39. De abonnementskwitanties zullen over enkele weken worden aangeboden, terwijl de abonné's die per giro betalen, beleefd verzocht worden, opdracht tot overschrijving te geven.

DE ADMINISTRATIE

en maakt de teint verblindend rein. Scherk Face Lotion dringt diep in de poriën van de huid. Alle onreinheden lossen op, meeëters verdwijnen. Direct nadat U het gezicht met Scherk Face Lotion gereinigd hebt voelt U hoe het weefsel der huid opleeft en weer strak trekt. Wrijf daarom Uw gezicht meermalen per dag, maar vooral 's morgens en 's avonds met Scherk Face Lotion af. Het resultaat openbaart zich snel.

Probeert U het eens! Zendt deze advertentie met Uw adres en 15 ct. porto aan de fa. S. Blindeman & Co., v. Baerlestr. 89, Amsterdam. U ontvangt dan een gratis proef-fleschje.

Scherk Face Lotion is slechts echt in origineele flacons met het opschrift Scherk.

Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK

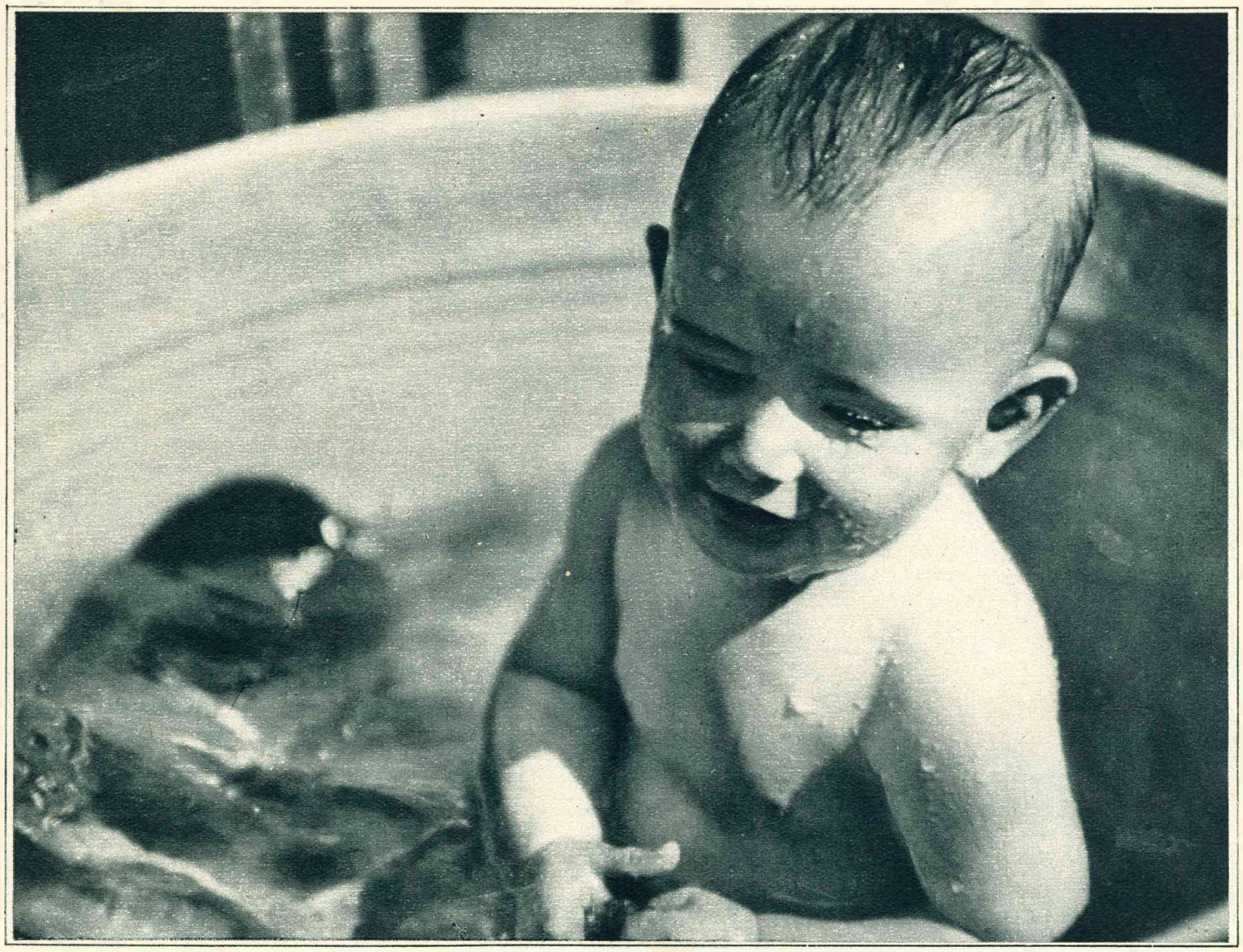

Hé, wat lekker!

JUB

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Burns en Jub waren onafscheidelijken. De oeverbewoners van de Tweed noemden hen in een adem en dan altijd de „firma Burns en Jub". Toch had geen van beiden iets met den handel gemeen, want Burns was spoorbrugwachter aan de Tweed in het Zuid-Schotsch gebergte en Jub was een onvolgroeid, ineengedrongen Chimpansee-wijfje, 'n soort gebochelde onder de apen.

De vriendschap van Jub voor Burns was onder vreemde omstandigheden aangeknoopt. Zij dateerde vanaf den dag, dat sergeant Burns, in garnizoen in Akjub, op een wandeling langs den rand van de jungle, een schreeuwende chimpanseebaby gered had uit de doodelijke omhelzing van een slang. Burns had den moord met een anderen moord weten te voorkomen: hij had met de slang korte metten gemaakt en de kleine chimpansee meegenomen naar de kazerne, waar zij, dank zij de hulp van den militairen dokter en de liefderijke verpleging van Burns, voorspoedig genas.

Na haar genezing weigerde de aap naar de jungle terug te keeren. Burns had haar bij zich gehouden en was zeven jaar later met zijn zonderlinge vriendin naar Engeland teruggekeerd. Na zijn pensionneering kreeg hij het baantje aan de spoorbrug over de Tweed en alsof het vanzelf sprak, werd ook Jub in het blokhuis geïnstalleerd.

Om het ietwat wanstaltige persoontje van Jub was al heel wat te doen geweest in de Engelsche spoorwegwereld. Norris, de inspecteur van de „Flying Scotsman", koesterde een ingekankerden haat jegens Jub. Een reden had hij er niet voor want Jub had hem nooit iets in den weg gelegd en had zich altijd, evenals voor alle andere menschen dan Burns, op een zekeren afstand van hem gehouden. Norris was echter „model" en het voorschrift luidde, dat niemand dan de verantwoordelijke spoorbrugwachter zich in het blokhuis mocht ophouden. Daarom had hij Jub het verblijf op dien post kort en goed verboden en oogenschijnlijk had Burns zich bij dat verbod neergelegd.

Zoodra echter Norris zijn hielen had gelicht, was Jub weer met vlag en wimpel binnengehaald, om een paar dagen of een week later opnieuw door den inspecteur te worden verjaagd. Burns was vergeten, hoeveel rapporten het verblijf van Jub in het blokhuis hem in den loop der jaren had gekost, maar het aantal kon hem ook niet schelen. Met een onverschillig schouderophalen betaalde hij elke maand de boeten, die hem door de centrale administratie waren opgelegd, hoewel het bedrag soms een derde deel van zijn tractement uitmaakte. Burns had nu eenmaal niemand anders op de wereld om van te houden en het kwam hem logisch voor, dat hij met evenveel genoegen voor het bezit van Jub betaalde, als een ander voor het onderhoud van een vrouw en een kind.

Het leven van de firma Burns en Jub gleed tamelijk gelijkmatig voort, als elk ander leven met kleine ups en downs, met nu en dan wat haken en oogen, maar toch zonder groote schokken, zonder diepe smarten of fel verdriet. Tot op den noodlottigen dag van de gebeurtenis, waaromheen dit verhaal gesponnen is....

* * *

Weinige minuten nadat Burns dien avond het telegrafisch tijdsein van Greenwich had opgenomen, passeerde de laatste trein van Carlisle naar Edinburgh. Het was vier minuten na middernacht en de dienstrooster vermeldde, dat thans gedurende veertig minuten het draaibare middenvak van de brug voor het scheepvaartverkeer moest worden opengesteld. Precies om één uur passeerde de Flying Scotsman, die vervolgens door Burns naar Carlisle moest worden afgeseind, waarna hij zich tot 's morgens acht uur ter ruste kon begeven.

Toen Burns door het overhalen van een handle de electrische beweegkracht van de brug had ingeschakeld, verliet hij, vergezeld door Jub, het blokhuis. Vanaf de Hebriden kwam een gemeenscherpe wind aanzetten, die om Islay het Noorderkanaal inliep en die vanuit de Clyde Baai tot een flinken storm aanwakkerde.

Jub liep nu eens voor, dan weer naast haar meester de brug op. Bij elken hevigen windstoot wankelde zij even en keek vragend naar Burns op, als wilde zij hem verzoeken haar behulpzaam te zijn.

„Geef me een hand, Jub," gebood Burns, toen hij zelf moeite moest doen om op de been te blijven.

Jub richtte zich op en zocht steun aan Burns' arm, nu en dan een half ingehouden klacht slakend, als de wind haar het vlokkige schuim van de kokende Tweed in het gezicht joeg. Aan den rand van de eerste boogspanning bleef Burns staan en heesch een wit licht, het sein voor de schepen om door te varen. Vervolgens drukte hij zich tegen een boogpijler aan en Jub kroop tusschen zijn knieën en klemde zich aan de brugleuning vast.

Er passeerden dien nacht slechts twee schepen. Geen dansend lichtje liet zich meer zien op de Tweed en geen sein werd gehoord. Hoewel het nog pas half een was, besloot Burns het witte licht neer te halen en naar het blokhuis terug te keeren, om de Flying Scotsman af te wachten. De wind was nog in hevigheid toegenomen en voorzichtig, met beide handen steun zoekend, schoof hij vooruit. Een oogenblik later was hij gereed en riep Jub tot zich.

Zacht klagend kwam zij te voorschijn en richtte zich half op, maar plotseling tuimelde zij terug; een windruk had haar omvergeworpen en met beide handen klemde zij zich aan de leuning vast. Burns trad op haar toe, doch het volgend oogenblik verloor hij de macht over zichzelf. Hij voelde zich door den storm opgenomen en met kracht tegen

den ijzeren boog van de brug aangesmakt en vervolgens sloeg hij met het bovenlichaam over de leuning heen, doch bleef met de voeten achter een bint van het brugdek haken. Tegelijk ontsnapte hem een kreet van pijn en kreeg hij het gevoel, alsof zijn voeten geschroeid werden en alsof het vuur zich aan zijn heele lichaam meedeelde.

Half liggend, half hangend over de brug, trachtte hij zijn beenen op te trekken, doch met een schorren kreet gaf hij zijn pogingen op: doodelijk ontsteld begreep Burns, dat hij beide enkels gebroken had en dat, tenzij er een wonder gebeurde, de Flying Scotsman over twintig minuten met een vaart van 130 K.M. in de kokende Tweed zou verdwijnen.

De angst gaf hem reuzenkracht, hij wilde, hij moest zich oprichten, zijn voeten bevrijden en kruipend naar het blokhuis terugkeeren. Hij wilde, hij moest en inderdaad gelukte het hem het bovenlichaam te verheffen. Toen maakte de storm aan zijn laatste verwachtingen een einde. Een windstoot sloeg zijn hoofd met kracht tegen de leuning, in zijn ooren zoemde een zangerig geluid en plotseling verloor Burns het bewustzijn en viel hij machteloos voorover, hangend tusschen de brug en den stroom....

De brugverbinding was over een lengte van negen meter verbroken en daaronder kookte en kolkte de Tweed. Jub zat angstig ineengekrompen tegen de leuning aangeklemd en keek met groote, ontstelde oogen naar Burns. Langen tijd bleef zij, zachtjes klagend, onbeweeglijk zitten, doch eindelijk scheen zij moed te vatten. Kruipend en zich overal aan vastklemmend, naderde zij haar meester en trok hem aan zijn kleeren. Burns verroerde zich niet, doch Jub gaf haar angstige pogingen, om beweging in het roerlooze lichaam te krijgen, nog niet op. Lang bleef zij trekken en rukken, diepe, schorre keelgeluiden uitstootend, totdat zij zich plotseling met een gespannen uitdrukking op haar gerimpeld gezicht op de achterpooten verhief.

Het huilen en fluiten van den wind door het geraamte van de spoorbrug ging vergezeld van heldere, zware kloksignalen, die Jub oplettend deden luisteren. Het was het waarschuwingssein voor het sluiten van de brug en in het onvolkomen begrip van Jub was dit sein onverbrekelijk verbonden aan bepaalde handelingen. Waartoe die handelingen dienden, mocht Jub dan al niet begrijpen, maar in elk geval had zij het gevoel, dat zij noodzakelijk waren. Kloksignalen in den donkeren nacht en nadat zij van de brug waren teruggekeerd, werden door Burns automatisch beantwoord met het neerhalen van twee handles in het blokhuis.

Jub scheen een vaag begrip te hebben, dat er iets niet in orde was met haar meester. Met toenemende onrust keek zij telkens naar het verlichte blokhuis en toen plotseling het tweede waarschuwingssein weerklonk, ontsnapte haar een heele reeks angstige geluiden. Nog eenige minuten bleef Jub aarzelen, doch eindelijk wendde zij zich van Burns af en zich vasthoudend aan de leuning, ving zij stap voor stap den terugtocht aan. Vanuit de verte droeg de storm het haar welbekende denderend geluid van den naderenden trein tot haar over en nadat zij aan het eind van de brug de leuning had moeten loslaten, bereikte Jub met een paar groote, krachtige sprongen de trap van het blokhuis. Zij rukte de deur open en terwijl deze weer achter haar dichtviel, plaatste zij zich voor de mechanische draai-inrichting.

Zonder zich te vergissen in de keus van het handle, drukte zij dit met weinig moeite naar beneden, wachtte even zooals zij Burns jarenlang had zien doen en haalde vervolgens het andere over. Met een sprong zat Jub op de tafel en keek door de ruiten naar buiten. De storm raasde en sneed huilend om het blokhuis heen, maar hoog daarboven uit klonk de sirene van de Flying Scotsman, een geluid, dat Jub altijd de handen aan de kleine oortjes deed brengen.

De trein naderde met krankzinnige snelheid, de groote vurige oogen aan den kop van de locomotief schoven felle lichtbundels over de baan voort en spookachtig-geheimzinnig dansten fantastische schaduwen met het rookende en razende monster mee. Het scheen recht op het blokhuis aan te willen rennen, doch plotseling gleed het in een flauwe bocht en het volgende oogenblik was de Flying Scotsman reeds voorbijgedonderd.

Jub bleef den trein nazien, totdat hij in een bocht verdwenen was en automatisch, precies zooals zij Burns had zien doen, strekte zij de hand uit naar den seinsleutel van het Morsetoestel en begon te tikken en te hameren.

Jub seinde de Flying Scotsman af naar Carlisle, het voorgeschreven signaal, dat de trein de spoorbrug was gepasseerd en dat alles in orde was....

* * *

Poke, de seinhuiswachter van Carlisle, was dien nacht bereid te zweren, dat Burns gek geworden was. Hij nam een verzameling punten en strepen op, die in een razend tempo werden afgeseind en waarin geen telegrafist ter wereld samenhang of zin zou hebben kunnen ontdekken. De krankzinnige signalen hielden vijf volle minuten aan, toen kreeg hij gelegenheid zelf op te roepen. Hij kreeg geen antwoord van den spoorbrugpost en doodelijk ontsteld, vast overtuigd, dat de Flying Scotsman een onheil te wachten stond of reeds overkomen was, waarschuwde hij zijn chef.

In een oogenblik tijds waren alle stations tusschen Carlisle en Edinburgh gealarmeerd en een kwartier later vertrok er reeds een hulptrein met Norris op de locomotief. Precies om twee uur stapte hij bij de spoorbrug af en bespeurde tot zijn verbazing, dat het licht nog brandde in het seinhuis. Aan het laatste hulpstation was hij reeds gerustgesteld omtrent de veiligheid van den Flying Scotsman en woedend, omdat die gekke Burns met zijn Jub hem uit zijn bed had gehaald, nam hij zich alvast voor een rapport op te maken, waar ze in Edinburgh van zouden duizelen.

„Ik durf er mijn hoofd op te zetten, dat die vervloekte aap ons de een of andere poets gebakken heeft," bromde hij tegen Mac Fen, den machinist. Samen liepen zij op het blokhuis toe en traden binnen.

„Zie je wel!" viel Norris woedend uit, „daar zit dat verwenschte mirakel te grijnzen. En Burns nergens te zien. Dat heb je van die kolonialen, als ze eenmaal de zon op hun hoofd hebben gehad, zijn ze niet meer te vertrouwen. De vent moet stapel gek geworden zijn, we zullen dadelijk eens gaan zoeken. Maar eerst zullen we hier eens opruiming houden."

Hij ontdekte op den grond een vernield Morsetoestel, dat Jub per ongeluk van de tafel had meegesleept en barstte in verwenschingen uit.

„Hier, dat is zuiver apenwerk, dat heeft Burns niet gedaan, zooiets doet zelfs geen gek. Wat ik je bezweer, Mac Fen, dat heeft allemaal dat kromme mormel op zijn geweten en Burns ligt hier of daar als een zwijn in een hoek. Ga eens uit den weg, ik zal dat eeuwige ongeluk meteen maar de wereld uithelpen."

Jub was bang voor Norris en toen hij binnentrad, was zij angstig in een hoek gekropen. De inspecteur had wel meer naar haar geschopt en ook nu verwachtte zij half een grooten schoen te zien uitschieten. Maar Norris deed het beter. Hij haalde een browning uit zijn achterzak en legde den pal om. Hij mikte lang en zorgvuldig, alsof hij plezier had in zijn levende schietschijf en plotseling weerklonk er een schot.

Jub sprong met een rauwen kreet overeind, viel als een blok neer en kroop gebrekkig en onder het uitstooten van angstgeluiden over den vloer.

Norris en Mac Fen verlieten veiligheidshalve het blokhuis en bleven voor de vensters den dood van het slachtoffer afwachten. Jub bleef eenige minuten klagend en kreunend rondkruipen, onder hevig bloedverlies en met het schuim op haar mond. Toen bleef zij liggen, zakte ineen en rekte zich vervolgens langzaam uit. Nog eenmaal wendde zij haar blik angstig naar de deur, maar het licht in haar oogen werd al zwakker en zwakker. Zij kregen een kleur als den weerschijn van rood glas en eindelijk braken ze en werden bloedrood. Een laatste zucht, nog eenmaal een schok door het ruigbehaarde lichaam.... toen was Jub dood en was de firma Burns en Jub voorgoed ontbonden.

* * *

Toen Burns den volgenden dag in het ziekenhuis in Edinburgh ontwaakte en aan Norris en eenige andere spoorwegautoriteiten rapport van het gebeurde uitbracht, waren allen diep onder den indruk. Norris was eerlijk genoeg om zichzelf en zijn hardvochtigheid hartgrondig te verwenschen. Geschokt vroeg hij Burns om vergeving, maar deze hoorde hem niet. Burns snikte en snikte, want hij betreurde den dood van het eenigste schepsel dat hem lief was in de wereld: een wanstaltig, ineengedrongen chimpansee-wijfje, Jub, een aap...

Kinderslaap.

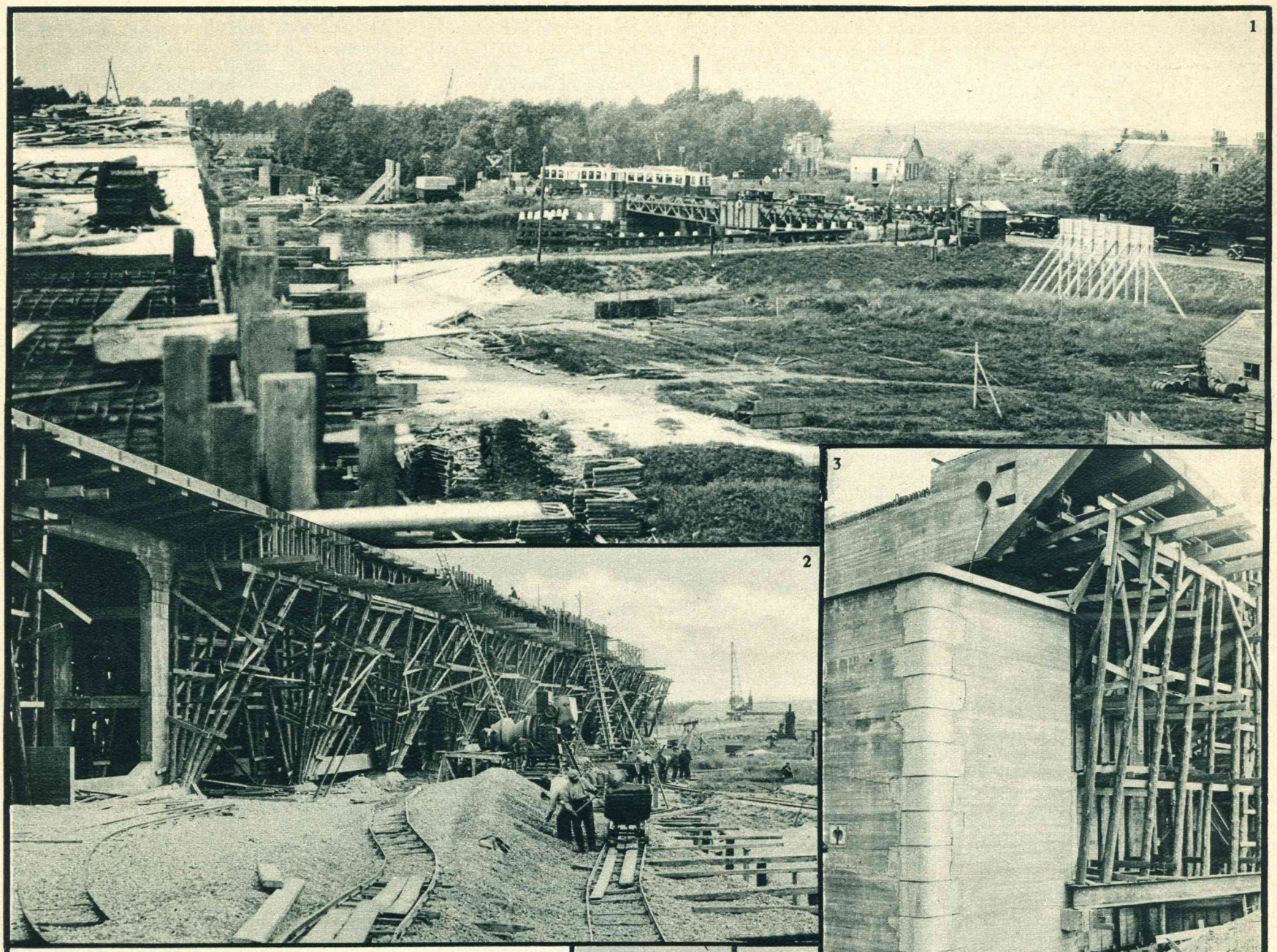

BRUGGEN-BOUW

Dit is een werk dat voor het geheele land van belang is, want deze brug wordt gebouwd in 'n weg, die de groote en voornaame toegang is van de hoofdstad naar 't Oosten, Noorden en Zuid-Oosten van ons land, en omgekeerd. Zoolang deze nieuwe brug, ter vervanging van het smalle, beruchte bruggetje van den Muiderstraatweg over het Merwedekanaal, niet gereed is, is de toestand vrijwel onhoudbaar. Het verkeer is er natuurlijk zeer druk en de lage brug moet voortdurend voor lange sleepen opengedraaid worden, zoodat ongeveer den geheelen dag een lange file auto's bij de brug wacht, aan de zijde van Amsterdam en aan de zijde van Muiden. IJs- en fruitventers, zelfs muzikanten hebben er dan ook op gerekend; er zijn toch den heelen dag klanten in de wachtende auto's. Voor het groote verkeer van en naar een groot gedeelte van ons land zal het een belangrijke verbetering zijn, wanneer de nieuwe hooge brug over het Merwedekanaal gereed is. Men wacht er op.

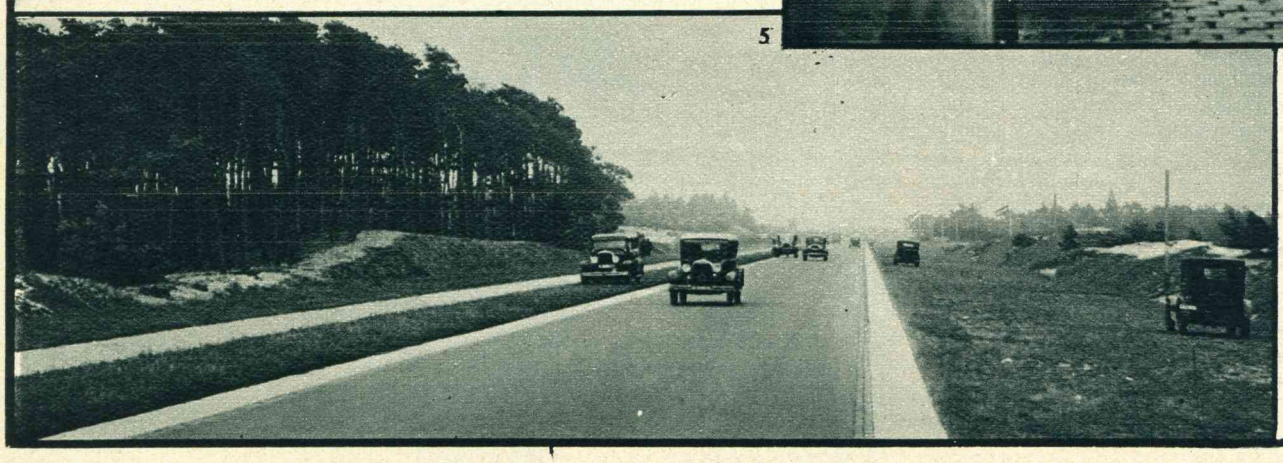

1. Links een gedeelte van den grooten oprit van de nieuwe brug; rechts de smalle brug, waarover alle verkeer geleid moet worden, de Gooische Tram incluis. 2. Gezicht op het groote werk: alles beton. 3. De nieuwe brug wordt hoog, zoodat zij niet voor ieder schip geopend moet worden, zooals nu het geval is. 4. Zoo wacht men nu telkens bij de geopende brug op den Muiderstraatweg. 5. Wanneer de oude brug en de beide smalle gedeelten van den weg aan weerszijden buiten gebruik zijn gesteld door de nieuwe brug, zal de geheele weg zoo breed en goed zijn als dit gedeelte van den grooten verkeersweg door het Gooi.

DE BRUUT

DOOR DOUGLAS NEWTON

No. 13

Ten slotte had de gevangene er ook weinig mee te maken. Hoe het ook liep : hij moest sterven, dus waarom zouden zij zich om hem bekommeren ? Zij veronderstelden, dat hij hier was binnengedrongen om een gevangene te verlossen, en daar niets er op wees, dat er iemand was ontsnapt, verkeerden zij in de volle overtuiging, dat zijn poging was mislukt.

Gedurende tien minuten zetten zij op deze wijze, in tegenwoordigheid van hun slachtoffer, hun geanimeerd gesprek voort.

„Er is één kleinigheid, die u over het hoofd ziet, mijne heeren," zei Sondes, wetend, dat zijn leven aan een zijden draad hing, doch desondanks zoo kalm mogelijk sprekend, „en dat is mijn stoffelijk overschot. U zult mij dooden, natuurlijk, maar de aanwezigheid van mijn lichaam, geheel onverwacht, zal toch tegenover den commandant wel eenige verklaring behoeven. En dan zou het niet onmogelijk zijn, dat uitkwam, hoe u allen een uiltje had geknapt."

„Dat is," merkte de dienstdoende sergeant op, „inderdaad een punt van overweging."

Zij waren allen een weinig onder den indruk. Straf voorkomen was een zaak van belang, zelfs nog belangrijker dan het wreken van beleedigde eer.

„Heel goed opgemerkt," zei een der soldaten. „Maar mijnheer, bent u er zoo zeker van, dat het veel moeilijkheden met zich brengt uw lichaam op een afdoende wijze te doen verdwijnen ?"

„Misschien bestaat die mogelijkheid," zei Martin, die voelde, dat hij thans een verwoeden strijd streed om zijn leven. „Doch het zou u allen wellicht meer voordeel verschaffen, indien ik deze plaats kon verlaten, zonder hier eenig spoor van mijn aanwezigheid achter te laten."

Zij toonden onmiddellijk alle belangstelling en hun oogen glinsterden. Omkooperij behoorde tot hun tweede natuur. Alleen de man, die door Sondes bewusteloos was geslagen, hield woedend vast aan den eisch, dat hem voldoening zou worden gegeven.

„Neen, mijnheer, er bestaat geen enkele moeilijkheid ten opzichte van uw lichaam," riep hij uit. „Ik heb dat vraagstuk reeds opgelost. Wij zeggen, dat wij plotseling bemerkten, hoe u trachtte in te breken, en dat wij derhalve onzen plicht deden door u te dooden. Op deze wijze is onze eer gered en zullen wij allicht nog promotie verkrijgen."

Er klonk een gemurmel van instemming bij deze opmerking, doch dit was niet zoo overtuigend. Het was een prachtige uitvlucht, indien er niets beters kon worden gevonden, doch omgekocht te worden, was toch nog verkieslijker. Sondes wendde voor, dat hij nadacht.

„Mijnheer, ik kan niet anders zeggen dan dat het een goed plan is," gaf hij toe. „Zóó goed zelfs, dat het mij spijt een tegenwerping te moeten maken. Wat zal uw commandant zeggen over het feit, dat uw schildwacht niet heeft gezien, hoe ik op de binnenplaats kwam ?"

„Dat is ook waar," riep de schildwacht angstig uit. „Hij zal zeer ontstemd zijn."

„Het spijt mij buitengewoon, dat ik u al deze moeilijkheden heb bezorgd," zei Sondes. „Alle verdere moeilijkheden behooren te worden voorkomen en ik bied u een schadeloosstelling aan — zooals het een heer betaamt."

„Hij spreekt als een ware cavaliero," zei de sergeant en de overigen knikten met begeerige blikken.

„Dat zijn wel allemaal mooie gezegden,doch waaruit bestaat dit alles in werkelijkheid ?" zei de man, die Martin's vuisten had gevoeld.

„U hebt wederom gelijk," zei Sondes met de grootst mogelijke kalmte. „Daarom beloof ik, op mijn eerewoord, dat ik in contanten een bedrag zal ter beschikking stellen van tweeduizend milreïs."

Bij deze woorden glimlachten allen ; zelfs de tegenstander zag hem begeerig aan.

„Dat is nog eens mannentaal," riep de sergeant uit. „Wij zijn u grooten dank verschuldigd, mijnheer, dat u ons zoo uit de moeilijkheden helpt. En deze kleine schadeloosstelling — hoe denkt u ons die uit te betalen ?"

„Dat is heel gemakkelijk," antwoordde Martin, zijn vreugde onderdrukkend. „Indien een of twee van u mij vergezelt naar de herberg, welnu, dan . ."

Hij zweeg plotseling. Hij móest wel zwijgen. In zijn opgetogenheid en haast om mee naar de herberg te gaan, had de schildwacht zijn hand aan den gordel gebracht, waar de sleutels moesten hangen. De sleutels waren weg.

Martin wist, dat dit zijn ondergang beteekende. De soldaten staarden naar de plek, waar de sleutels hadden moeten hangen, en toen naar Martin. Op hun gezichten verscheen plotseling een wreede, woedende uitdrukking. Doch de sergeant maakte nog de veronderstelling, dat de schildwacht de sleutels op de binnenplaats zou hebben verloren. Zij namen een lamp mee en gingen zoeken.

Martin wist, waar zij de sleutels zouden vinden en wat zij nog meer zouden vinden — of liever missen. Hij zonk op een bank neer en bereidde zich voor op den dood. Alles was nu voorbij. Hij moest zijn lot aanvaarden. Hij verwenschte op dat moment niet eens de lafhartigheid van Felton, die dit alles over hem had gebracht. Zijn gedachten waren bij Jennifer en zijn hart deed hem pijn bij het bewustzijn, dat hij haar nimmer weer zou zien.

De soldaten keerden terug en de sergeant schreeuwde in groote woede tot de twee manschappen, die waren achtergebleven om Martin te bewaken :

„Hij heeft dien Engelschman Buckingham bevrijd, dat zwijn."

De twee mannen sprongen woedend op en hun handen grepen naar hun messen. Zij stonden gereed zich op Martin te werpen. Doch de sergeant hief zijn hand op.

„Kalm," gromde hij, „wij moeten voor alles onze hersenen gebruiken. Er staat voor ons allen straf op, indien wij niet een beetje handig te werk gaan. Luister. Wij moeten natuurlijk alarm slaan, doch daarbij tevens zorgen, dat wij zelf gedekt zijn. Wij zullen dezen man dooden en steken hem het mes in keel en borst ; op die manier wekken wij den indruk, alsof wij man tegen man gevochten hebben — zooals onze plicht gebiedt. Wij zullen zeggen, dat hij naar binnen is geslopen en Alonzo bewusteloos heeft geslagen door een zwaren slag op het achterhoofd. Daarna heeft hij de sleutels gestolen en de cel geopend. Doch wij, als altijd op onze hoede, hoorden hem en vlogen het wachtlokaal uit ; in onze haast vergaten wij zelfs onze geweren. En toen hebben wij hem gedood."

„Zouden wij niet beter kunnen schieten om zoo te bewijzen, hoe heftig wij ons hebben geweerd ?" merkte een ander op.

„Neen, want dat maakt te veel lawaai en er zou wellicht een officier komen opdagen, eerder dan ons lief is," antwoordde de sergeant. Hij wendde zich tot den man, die door Martin was neergeslagen. „Jij doet het noodige met het mes. Doe het zóó, dat het precies lijkt of het een gevecht is geweest."

Martin stond op. Hij dacht er nog even aan, zich op zijn beulen te werpen en er zoo in werkelijkheid een gevecht van te maken. Doch zij waren hierop verdacht. Allen, behalve de sergeant en de wreker, hadden hun geweren in de handen ; de punten van de bajonetten waren dreigend op hem gericht. De soldaat, die toe moest steken, trok bedachtzaam zijn mes en balanceerde er handig mee tusschen zijn vingers.

„Het moet buiten gebeuren," zei de sergeant. „Hier binnen mag geen enkel spoor van strijd achterblijven. Brengt hem naar buiten."

De mannen lieten hun geweren zinken en duwden Sondes voort. Het was Martin of zijn laatste oogenblik op aarde was aangebroken. Hij trachtte zich een gebed te herinneren.

Van de deur klonk een stem in gebroken Portugeesch, met het verzoek, dat alle aanwezigen hun handen zouden opsteken, en wel zoo snel mogelijk.

Allen deinsden terug. In de deuropening, met een automatische revolver in iedere hand, stond Paul Glen.

Het kostte niet veel tijd om met de wacht af te rekenen. Zij was te zeer van streek. Martin's bevel, dat zij zich met het gelaat naar den wand moesten keeren, werd onmiddellijk opgevolgd. Terwijl hij van Paul een der wapens overnam, haalde deze uit een groote diepe lade een aantal boeien te voorschijn, waarmee hij de polsen en voeten van de militairen aan elkander vastbond. In dezelfde lade vond Paul den sleutel, die Martin van zijn handboeien kon bevrijden.

Toen de wacht op deze wijze onschadelijk was gemaakt — ieder had bovendien een stevige prop in den mond gekregen — gingen zij beiden de binnenplaats op. Een zacht groenachtig licht tegen den muur bewees, dat het touw weer op zijn plaats hing ; dit moest dus de weg zijn, waarlangs Paul de bevrijdingspoging had ondernomen. Zij klommen op het dak en haastten zich naar de paarden. Pas toen zij de stad Senzala achter zich hadden, hield Martin zijn paard een weinig in en vroeg :

„Wat is er van Buckingham geworden ?"

Voor Paul was Felton nog steeds Buckingham.

„Hij rende in galop weg," antwoordde Paul. „Maar luister eens, Martin ; wat voor soort zwijn is dat, die Buckingham ?"

Martin's eerste gedachte was, alles zoo gunstig mogelijk voor Jennifer te laten verloopen.

„Vergeet niet, dat zijn zenuwgestel waarschijnlijk diep is geschokt door zijn verblijf in die hel daar achter ons," merkte hij op.

„Dat kan zijn," zei Glen. „Maar het schijnt mij toe, dat zelfs een verstoord zenuwgestel nog geen voldoende verklaring is voor het achterlaten van zijn bevrijder, overgeleverd aan de messen en geweren van een stelletje soldaten."

„Wat vertelde hij dan ?" vroeg Martin ongerust en verlangend om te weten, welke wending hij aan het voorval moest geven.

„Hij kwam op mij afgerend, alsof hem duizend duivels op de hielen zaten. Hij zei, dat er alarm was gegeven ; jij was gedood en wij moesten er zoo spoedig mogelijk vandoor gaan, om niet in handen van de soldaten te vallen. Hij deed mij bijna op de vlucht slaan."

„Doch dat lukte hem niet. Waarom niet ?"

„Dat weet ik eigenlijk niet precies," antwoordde Paul grinnikend. „De eerste reden is waarschijnlijk, dat ik geen rumoer had gehoord, en jij hebt op mij nimmer den indruk gemaakt, dat je je zoo in alle stilte zou laten afmaken. Bovendien was hij door zoo'n panischen schrik bevangen, dat ik wel moest vermoeden, dat hij deerlijk overdreef. Zijn toon beviel mij ook niet. Dat alles bij elkaar veroorzaakte, dat ik het raadzamer vond, eerst maar eens een klein onderzoek in te stellen."

„Dat was nog niet zoo kwaad, Paul," zei Martin dankbaar. „Maar wat vertelde hij verder ?"

„Hij vertelde, dat er plotseling alarm werd geslagen. Hij was toen halfweg het touw naar boven. De wacht kwam naar buiten en viel jou aan. Jij schreeuwde naar boven, dat hij moest zien te ontsnappen. Hij klom op het dak, denkende, dat je hem zou volgen, doch toen hij naar beneden keek, zag hij, dat een van de soldaten je met een mes bewerkte. Toen is hij weggevlucht. Natuurlijk allemaal gelogen."

„Er zit wel een grein van waarheid in," zei Martin, die aan Jennifer dacht.

„Ik geloof er geen woord van," zei Paul afwijzend. „Vertel mij nu eens de waarheid."

„Die wijkt niet zoo veel af," antwoordde Martin. „Behalve dan natuurlijk, dat ik niet neergestoken ben."

Paul wendde zich op zijn paard om en keek zijn metgezel aan.

VERZORGT UW TEINT

SCHOONHEID EN CHARME

Duizenden vrouwen, waarvan velen beroemd door hun schoonheid, constateeren dagelijks dat beide Pond's Creams haar charme en schoonheid onderhouden en verhoogen.

TER KENNISMAKING
ontvangt U 2 monstertubetjes Pond's Cold- en Vanishing Cream na inzending van 10 cent porto aan Pond's Extract Co., Afd. 16 . Amsterdam 59

Pond's Vanishing & Cold Creams

Bestrijdt en verjaagt
griep, kou, influenza, pijnen van allerlei aard en koorts met
INFLUIN
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
AC. ACETO-SAL.
IN HANDIG DOOSJE 17½ ct
VERKRIJGBAAR BIJ APOTH. EN DROGISTEN

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

GRIJPT UW KANS!

GROOTE VERLOTING

ten bate
Tentoonstelling

MOEDER EN KIND

●

BESTUUR:

PROF. DR. A. H. M. J. VAN ROOY,
Hoogleeraar aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam

DR. M. DE HARTOGH,
Lid van den Gemeenteraad van Amsterdam

DR. JOH. G. SALOMONSON,
Vrouwenarts

DR. F. V. D. ZANDE,
Kinderarts

DR. L HEIJERMANS,
Directeur van den Gemeentelijken Geneeskundigen- en Gezondheidsdienst

A. ANDRIESSE

ROSA MANUS

MEVR. W. C. B. POTHUIS-SMIT,
Lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal

P. J. M. VERSCHURE,
Lid van Gedeputeerde Staten van Noord-Holland

PROF. DR. W. VOGELSANG.
Hoogleeraar in de Kunstgeschiedenis aan de Universiteit te Utrecht

●

Loten overal verkrijgbaar bij H. H. Debitanten en op het kantoor der Tentoonstelling „Moeder en Kind":
N.Z. VOORBURGWAL 276
AMSTERDAM C.
Telefoon 30297 en 40287

● *Een landhuis voor een gulden!*
Een auto voor een gulden!
Een ameublement voor een gulden!
Een radio, een fiets, een gramofoon, een gulden!

●

Zag Nederland ooit zooiets? NEEN!

Verlangde U er niet altijd naar, in Uw eigen, ruime villa te trekken? Hier is Uw kans! Een schitterend landhuis, ter waarde van f 7000.—, wacht U voor EEN GULDEN!

Verlangde U er niet altijd naar, achter het stuur van Uw eigen wagen door de bocht te snorren? Hier is Uw kans! Koop nu de kans op een gloednieuwe Fiat, een wagen van f 2500.—, voor EEN GULDEN!

Verlangde Uw vrouw er niet altijd naar, haar vriendinnen in een nieuwgemeubeld huis te ontvangen! Betaal nu de kans op een rijk, brillant ameublement van f 800.— met EEN GULDEN!

Een landhuis, een Fiat, een ameublement — ziedaar drie van de 5000 kansen, die de groote loterij ten bate van MOEDER EN KIND U biedt!

Waar is de loterij, die U voor één gulden

VIJF DUIZEND PRACHTKANSEN

biedt? Die U

OP ELKE TIEN LOTEN EEN PRIJS

presenteert? Is er een àndere loterij, die U naast de drie hoofdprijzen tal van super-moderne radio-installaties, heeren- en damesfietsen van vermaard merk, gramofoons van eerste fabrikaat, en ontelbare andere kostbare prijzen voor één gulden ter beschikking stelt? Er is er geen. Er was er nooit een. Wellicht komt een loterij van zoo grootschen opzet, van zóó zekeren kans op een prijs, niet meer terug.

WOON straks in Uw eigen villa voor één gulden!

RIJD straks in Uw eigen auto voor één gulden!

MEUBEL Uw woning straks voor één gulden!

GRIJPT UW KANS!

U kunt ook eenvoudig het geld storten op girorekening 43635, met duidelijke vermelding van Uw adres, waarheen Uw lot of Uw loten franco gezonden moeten worden!

STARK: JUIST NU!

WEEST ZUINIG OP UW TANDEN
De wetenschappelijk bereide Stark's TANDPASTA verzekert het behoud van Uw gebit
STARK (VAN 1830) A.H.S. MUIDEN

DOOSJES 15-20-25 ct.
TUBES 25-35 ct.

Juist in deze tijden worden STARK's lage prijzen dubbel gewaardeerd. Getuige STARK's steeds stijgende omzetten. Maar nooit was een lage prijs alléén voldoende, om een artikel populair te maken. Ook kwaliteit spreekt mee! STARK, zoo goedkoop als hij is, wordt zelfs niet door de kostbaarste buitenlandsche tandpasta overtroffen. Dàt verklaart het steeds toenemend aantal STARK-enthousiasten!

● MET BONS VOOR CADEAUX

Stark's TANDPASTA IS GOED EN TOCH GOEDKOOP

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

Kon zelf zijn boord niet omdoen.

Zwak na rheumatiek.

Er is maar één juiste manier om rheumatiek te bestrijden. U moet zich niet tevreden stellen met de rheumatiek uit het lichaam te verwijderen, neen, U moet zorgen, dat ze eruit gehouden wordt.
Tien jaar lang is deze man nu al vrij van rheumatiek. Ziet eens wat hij ons schreef:

„Door een ernstigen aanval van rheumatische koorts, nu tien jaar geleden, moest ik vier maanden te bed blijven. Toen ik weer aan het werk wilde gaan, kon ik mijn rechterarm niet zoover optillen om mijn boord van achteren dicht te maken. Maar ik moet werken om aan den kost te komen en ik maakte me ernstig ongerust, omdat mijn arm zoo zwak was. Daarom begon ik direct Kruschen Salts te nemen bij kleine hoeveelheden, en sindsdien ben ik het steeds door blijven nemen. Ik kan nu met genoegen verklaren, dat ik gedurende dien tijd in het geheel geen last van rheumatiek gehad heb. Hoewel ik 61 jaar ben, voel ik me nog honderd procent geschikt voor mijn werk." *J. E. M.*

Kruschen lost de naaldscherpe kristallen van urinezuur op, welke de rheumatische pijnen veroorzaken. Daarna zal het deze opgeloste kristallen volkomen uit Uw organisme verwijderen. Wanneer U dan trouw blijft aan „de kleine dagelijksche dosis" is het onmogelijk, dat de kwaadaardige urinezuurkristallen zich opnieuw kunnen vormen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 0.90 en *f* 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

LIJDERS AAN MAAGPIJN

FIRMA A.M. BOOM ARNHEM GEDEPONEERD FABRIEKSMERK

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à *f* 1.25 per doos.

Een zonsondergang aan Kaap de Goede Hoop.

„Ik begin het een beetje te begrijpen," zei hij op eigenaardigen toon. „Maar ik vraag mij toch af, wat hij aan Jennifer — aan de anderen zal vertellen, nu je weer in levenden lijve verschijnt. Hij zal wel reeds bij hen zijn, want in zijn angst wilde hij zoo spoedig mogelijk weg en toen heb ik aangeduid, waar het kamp lag."

„Mijn verschijning zal niet zooveel moeilijkheden opleveren," zei Martin rustig. „Wat hij zag, was een aanval van mij op de wacht. En een minuut later volgde ik hem langs het touw naar boven."

„Goed," antwoordde Paul. „Maar ik weet, dat dit niet mogelijk was, want ik vond het touw opgerold op het dak liggen."

„Je kunt dat onderdeel van de heele geschiedenis gemakkelijk vergeten," zei Martin luchtig. „Verder verklaren wij zijn aankomst in het kamp voor ons zoo, dat jij hem aanried vast te vertrekken, terwijl je nog even op mij bleef wachten. Het was buitengewoon van je, Paul, om mij achterna te komen."

„Er bleef mij niets anders over. Toen ik het touw opgerold op het dak zag liggen, begreep ik al, dat die kerel je een lage poets had gebakken. Ik zag die soldaten zoo'n beetje heen en weer scharrelen in dat wachthuis en ben toen afgedaald om de zaak eens verder te onderzoeken."

„Ja, een flinke kerel doet dat vanzelf," zei Martin met een klank van bitterheid in zijn stem, waardoor Paul Glen hem snel aanzag.

„Ik heb zoo het idee, dat je meer van dien Buckingham afweet, Martin," zei hij.

„Ik heb wel meer van hem gehoord," zei Martin grimmig.

„Zeker niet veel goeds, hè?"

„Ik geloof, dat het beter is mijn meening niet te zeggen."

„Dat is reeds bewijs benoeg — van jou," zei Glen. „En Jennifer weet natuurlijk niets omtrent hem?"

„Niets, naar ik weet."

„Zij beschouwt hem als een soort van eenzamen vervolgde; zij aanbidt hem. Maar jij — jij hebt het zeker al dien tijd wel geweten?"

„Min of meer."

„En heb je het haar niet verteld?"

„Zou jij dat doen?"

Paul wierp hem een blik toe.

„Neen," zei hij. „Je hebt gelijk. Iets dergelijks kan men niet doen tegenover een meisje als Jennifer. Zij gelooft onvoorwaardelijk in hem. Men zou haar dat leed niet kunnen berokkenen. Maar — dan ben jij een buitengewone kerel, Martin."

In een opwelling drukte hij Martin warm de hand. Zwijgend reden zij verder. Doch weldra sprak Paul weer:

„Ik ben benieuwd, wat voor een verhaal hij in het kamp heeft opgedischt."

„Het voornaamste is, dat zij nimmer haar vertrouwen zal zien te niet gaan."

„Dat is anders bliksems gemakkelijk. Die vent kan wel de gekste verhalen over ons vertellen om zichzelf schoon te wasschen."

„Hij zal omtrent mij een boekje opendoen, daar ben ik zeker van," merkte Martin op. „Doch ik zal haar geen desillusie bezorgen."

Paul haalde zijn schouders op.

„Goed. Ik zal net zoo handelen. Je hebt mijn woord, dat ik niet zal spreken — indien jij het ook niet doet."

„Dank je, Paul," zei Martin. „Ik weet, dat ik op je kan vertrouwen."

Weldra zou Glen met zijn belofte op een zware proef worden gesteld.

Bij het aanbreken van den dag bereikten zij het kamp. Doch hoe vroeg het nog was, toch zag Paul tot zijn groote verbazing, dat er toebereidselen waren gemaakt voor een haastig vertrek. De drijvers bepakten de muilezels, en het meest verbazingwekkende van alles was wel, dat het Jennifer hierbij geholpen door Ronald Buckingham, was, die de verschillende bevelen uitdeelde.

Paul kon zijn oogen niet gelooven. Dat Jennifer zich gereed maakte voor een overhaast vertrek zonder te weten, wat er van Martin en hem was terecht gekomen, zonder dat zij zich om hen bekommerde, scheen hem ondenkbaar. Toch had het plaats gevonden. Bevis Probyn scheen allerlei tegenwerpingen te maken, doch zij luisterde niet. Zij haastte de drijvers maar om spoedig gereed te zijn.

Doch er zouden nog meer verbijsteringwekkende dingen gebeuren. Toen zij kwamen aangereden snelde Bevis met een uitroep van opluchting en vreugde op hen af, doch Jennifer toonde geen enkel teeken van verwelkoming. Bij Bevis Probyn's uitroep wendde zij zich om en toen fluisterde Buckingham haar iets in het oor. Haar gelaat, dat eerst eenige verbazing had uitgedrukt, werd plotseling vervuld van afschuw. Zij staarde naar Martin Sondes, alsof hij de duivel zelf was. Toen Martin met zijn paard naderbij kwam, week zij terug, alsof hij besmettelijk was. Hij wilde haar aanspreken. Doch woede en minachting lichtten in haar oogen. Zij hief haar hand op en met een groote rijzweep sloeg zij Martin midden in het gelaat.

Toen Paul een uitroep slaakte, liet zij de zweep zakken, en met duidelijke teekenen van afkeer liep zij heen, Buckingham, zooals Paul hem natuurlijk nog steeds noemde, vergezelde haar, en de loerende blik, dien hij onderwijl op Martin Sondes wierp, was vervuld van een duivelschen triomf. Martin stond grimmig en zwijgend voor zich uit te zien, met een roode striem over het gelaat. Tot Paul's verwondering bewoog hij zich niet. Het scheen Martin volkomen nutteloos toe iets te doen. Felton had blijkbaar zijn tijd reeds terdege benut.

XX. DE SCHEIDING.

Zij moet volkomen gek zijn geworden, veronderstel ik," zei een kwartier later de woedende Paul Glen. „Zij wil naar geen reden luisteren. Zij zegt, dat zij niet wil hebben, dat jij je nog langer bij het gezelschap bevindt. Zij wil zelfs niet meer tegen je spreken."

Martin Sondes zag hem aan.

„Ik begrijp er niets van," barstte Paul los. „Ik trachtte haar alles uit te leggen. Ik trachtte haar tot rede te brengen, doch zij werd woedend. Ze spreekt over jou, alsof je de grootste schurk bent, die op den aardbodem rondloopt, en ze schijnt te denken, dat ik ook in een of ander opzicht bij een minderwaardige affaire ben betrokken."

„Dat komt door dien Buckingham — of liever Felton," zei Bevis Probyn. „Ik weet niet precies wat hij haar allemaal heeft verteld, doch onder zijn invloed is zij geheel en al omgeslagen."

„Hij zal haar wel een of andere mooie geschiedenis opgedischt hebben," spotte Paul. „Die kerel zuigt alles uit zijn duim. Moet je eens luisteren, Bevis, die schurk...."

„Paul!" gebood Martin.

„Ja, je hebt gelijk!" riep Glen eenigszins verschrikt uit, zich plotseling zijn belofte herinnerend. „Maar je zult toch toegeven, Martin, dat die kerel niet veel goeds moet hebben verteld om haar op deze wijze te laten handelen."

„Ik heb het voorzien," zei Martin rustig.

Hetgeen hij had verwacht, was geschied. Felton was overhaast naar Jennifer gereden en had hem ontmaskerd — zooveel kon hij uit de woorden van Bevis wel opmaken. Het scheen zelfs, dat Felton er nog op zijn manier een wending aan had gegeven. Voor zoover uit Bevis' woorden viel op te maken, had Felton zelfs beweerd, dat de bevrijding van Martin eigenlijk een poging was geweest om hem te vermoorden, doordat Sondes had gehoopt, hem door middel van de soldaten te laten neerschieten. Martin was echter zelf in de val geloopen en hij, Felton, had door zijn schranderheid en moed weten te ontsnappen. Glen had in dit geheele voorval een rol gespeeld, waarbij hij, hoewel van alles op de hoogte, geen vinger had uitgestoken, om Sondes' opzet te verijdelen.

Martin kon dit alles slechts gissen, want Bevis had niet veel kunnen vernemen. Het drong volkomen tot den kapitein door, dat Jennifer met hen had afgedaan.

„Wat gaat ze nu doen?" vroeg hij Probyn.

„Zij gaat regelrecht naar Rio d'Oro om daar

kano's te nemen, die haar naar San Anjo zullen voeren. Dat is Felton's voorstel. Hij heeft verschrikkelijke haast. Hij wilde er niet van hooren hier te blijven, totdat wij nieuws omtrent jullie hadden vernomen. Wij hadden daarover natuurlijk een twistgesprek. Doch hij nam een gebiedende houding aan en zei, dat wij onmiddellijk moesten opbreken."

„Daarin heeft hij ongetwijfeld gelijk," beweerde Martin. „Er is hier van de zijde van Senzala en ook van de zijde van Cipriano elk oogenblik gevaar te duchten. In San Anjo vinden jullie gemakkelijk een schip, waarop jullie een goed heenkomen kunt zoeken."

„Het meest beleedigende vind ik nog haar houding tegenover jou; haar absoluut weigeren om jou nog bij ons gezelschap toe te laten," zei Bevis.

„Daarin zal ik ook niet toestemmen," barstte Paul los. „Ik ben niet van plan in de Zuid-Amerikaansche wildernis om te komen, alleen om een gril van een meisje."

„Ik weet niet of wij wel zooveel vertrouwen kunnen stellen in onzen" — Paul voelde den scherpen blik van Martin op zich gericht — „onzen waardigen vriend."

„Je kunt gerust op hem vertrouwen wat betreft den tocht naar de Rio d'Oro, want het is zijn eigen voordeel, deze zoo spoedig mogelijk te bereiken. Eenmaal over de grens van Fogasta is hij veilig."

„Ik begrijp er anders niet heel veel van," zei Bevis Probyn. „Wat zit er eigenlijk achter? Waarom die plotseling veranderde houding bij Jennifer? Waarom — ja, ik kan gerust zeggen, waarom laat zij jou zonder meer in den steek, Martin?"

„Ik heb het voorzien," zei Martin kalm, „Dat is alles, wat ik er van kan zeggen, Bevis."

„Bedoel je, dat die man je vijand is?" zei Bevis, hem opmerkzaam aanziende.

„Ja, wij hebben het bij verschillende gelegenheden met elkaar aan den stok gehad. Wij zijn nu niet direct zoo erg op elkaar gesteld."

„Maar ten slotte heb je hem toch zijn vrijheid weergegeven," merkte Bevis op, hem nog steeds aanziende. „Ik zou toch zeggen, dat daarvoor wel eenige dankbaarheid is verschuldigd...."

„Ja, maar — enfin, jullie zullen mij trouwens verder wel niet meer noodig hebben. Hij heeft volkomen gelijk, dat het overige deel van de reis zonder mij kan geschieden. Het zou ten slotte maar tot ruzie aanleiding geven, als ik nog verder van de partij was."

„Dat ligt overigens aan hem zelf," gromde Paul. „Hij heeft reeds ruzie veroorzaakt. Ik begrijp niet, dat Jennifer zich zoo door een dergelijken gemee...."

„Het is genoeg, Paul," zei Martin berispend. „Het is heel gewoon, dat zijn halfzuster deelt in den afschuw, dien hij mij toedraagt."

„Maar ik heb al meer dan genoeg van dien kerel," zei Paul. „En ik ga met jou mee, Martin."

Martin fronste het voorhoofd.

„Neen. Jij en Bevis moeten Jennifer vergezellen. Dat is een uitgemaakte zaak. Het is zeer goed mogelijk, dat zij bescherming noodig heeft. Denk er wel aan, dat, totdat zij in San Anjo aan boord van een schip is, er voortdurend gevaar dreigt van de zijde van Cipriano. Laten wij daar nu niet verder over twisten, Paul, jij moet bij de dames blijven. Hun leven kan er van afhangen."

„Maar te bedenken, dat zij zichzelf hebben overgeleverd aan dien schu...."

„Genoeg," zei Martin met een eigenaardigen blik op hem. „Des te meer reden, dat jij bij hen blijft."

Bevis, die kalm naar het twistgesprek had geluisterd, vroeg rustig:

„Weet jij iets omtrent dien Felton, Martin? Is hij te vertrouwen?"

Martin trok zijn wenkbrauwen samen. Het was een lastige vraag. Hij kon Jennifer's halfbroer niet verraden, doch hij behoorde de anderen toch voor hem te waarschuwen.

„Je moet hem in het oog houden," zei hij langzaam. „Om wille van zijn eigen veiligheid zal hij jullie regelrecht naar de Rio d'Oro voeren, maar toch moet je hem voortdurend in het oog houden."

„Is dat alles wat je ons kunt zeggen, Martin?" vroeg Bevis weer.

„Alles," antwoordde Martin.

„Ik geloof, dat ik het begrijp," mompelde Bevis voor zich heen. Hij kreeg nu, evenals Lilian op de „Evelyn Hope", een ingeving. Felton moest de man zijn, dien Martin voortdurend had achtervolgd om zijn wandaden, en bijgevolg was Sondes degene, dien Jennifer wenschte te straffen voor het leed, dat haar halfbroer was berokkend. Hij staarde Martin aan. „Ik geloof, dat ik het begrijp, Martin," zei hij ten slotte. „Maar vind je dan niet, dat Jennifer moet worden gewaarschuwd?"

„Zou zij iets gelooven van hetgeen ik haar zou vertellen?" vroeg Martin.

„Neen," stemde Bevis toe. „Dat veronderstel ik niet. Daarvoor is zij te stijfhoofdig. Maar het is toch een ernstige toestand op die manier."

„Ik hoop van niet," zei Martin. „Je moet begrijpen, dat hij nu bevrijd is en — en gelegenheid krijgt zijn leven te wijzigen. Na hetgeen hij thans heeft doorgemaakt is dat niet geheel onmogelijk. Hij wil misschien terug keeren tot de beschaafde wereld. Maar, nogmaals, houdt het oog op hem...."

„Wij zullen hem in het oog houden," viel Bevis hem in de rede. Hij strekte zijn hand uit. „Ik moet je de hand drukken, Martin."

„Zeg hem ook," zei Martin, „dat Cipriano Bravo en al die anderen — vooral kapitein Gonzala — jullie op de hielen zitten. Dat zal hem wel rustig houden. Ik zal mijn best doen om de vervolgers op een dwaalspoor te brengen, doch het overige moet ik natuurlijk aan jullie overlaten."

„Ik zal er aan denken, Martin," zei Bevis. „En ik hoop, dat er spoedig wat meer geluk voor je is weggelegd."

(Wordt voortgezet)

Stemmingsbeeld aan de Gamtoosrivier in het Kaapland.

Niet uw leeftijd..

benadeelt uw uiterlijk

maar uw overtollige kilo's!

Om slank te worden en slank te **blijven**, drinkt Dr. E. Richter's Kruidenthee. Zij bevrijdt Uw organen van onzuiverheden, bevordert de stofwisseling en neemt het overtollige vet weg **zonder** dieet, **zonder** forceering.

Dr. E. Richter's Thee

bij apothekers en drogisten of door het depot Heerengr. 149, Amsterdam-C. — Per pak f 1.50

PIJNLIJKE HUID?

WAAROM

LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon **D.D.D.** De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. **D.D.D.** brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vettige zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

D.D.D. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

TECHNISCH BRIEFONDERWIJS

voor:

	Waterbouwkunde
Betonb.	Wegenbouw
Werktuigk.	Scheepsbouw
Gastechniek	Verwarmingst.
Machinist	Chauff.-Mont.
Electrotechn.	Koeltechniek
Loodgieter	Radiotechniek
Timmerman	Meubelmaker
Schilder	Metselaar
Wagenmaker	Schoenmaker
Analist	Etaleur
Boekhouden	Stenografie
Handelscorresp.	Nederlandsch
Fransch - Duitsch - Engelsch.	

Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.

ITMO HILVERSUM

Opleiding N.O. akten en andere diploma's.

DUUR licht van GOEDKOOPE lampen!

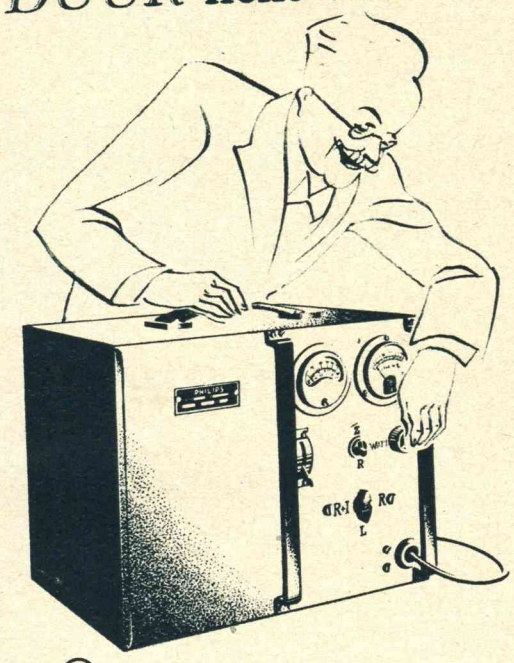

Denkt niet, dat U de goedkoopte van een gloeilamp kunt beoordeelen naar den prijs, dien U ervoor betaalt. Die dure aap komt pas uit de goedkoope mouw, wanneer U die lamp gaat branden.

U weet misschien niet eens, welk merk het is, ofwel er staat heelemaal geen merk op die zoogenaamd goedkoope lamp, die U naar alle waarschijnlijkheid over haar geheelen levensduur toch f 10.– tot f 20.– meer kost dan een stroombesparende Philips lamp.

Maar de man van den Photometer glimlacht. Die Photometerman doet ervaringen met zoogenaamd goedkoope lampen op, die elke beschrijving tarten. Lampen op hetzelfde wattage gestempeld als Philips lampen, maar die soms tot 60 % minder licht geven.

Wij zijn bereid, iederen consument die minstens 100 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met het hierbij afgebeelde apparaat te laten verrichten, waarbij hem in één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philips lampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philips lampen en zoogenaamd goedkoope lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

COUPON:

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken Verkoopafdeeling Nederland en Koloniën EINDHOVEN

Verzoeke

mij Uwe brochure over een doelmatige en economische verlichting: „Licht in Uwe woning" gratis en franco te doen toekomen.

bij mij als verbruiker van minstens honderd lampen per jaar, een lichtmeting te doen verrichten.

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt.)

97-2

Naam: .....

Adres: .....

PHILIPS *lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt*

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

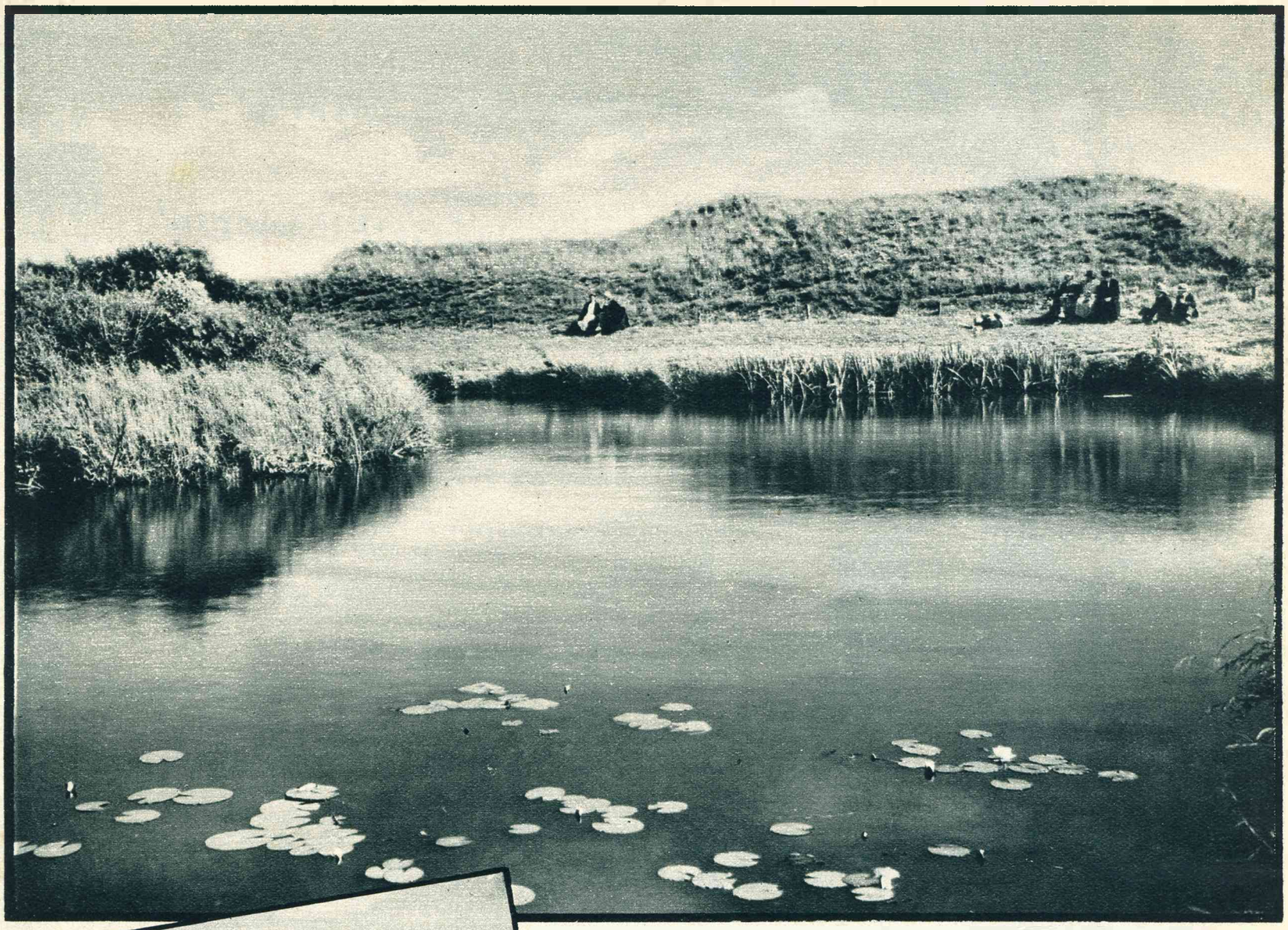

In de „Donkere Duinen", het stadspark — Den Helder.

HELDERSCHE FOTO'S

Duinlandschap nabij Den Helder.

Een der nieuwe, fraaie woonwijken, welke nabij 't Raadhuis te Den Helder zijn verrezen.

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO PARK-HOTEL Voornaam Familiehotel van den 1en rang. Heerlijk zuidelijke ligging. Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties. Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

Gaat U het seizoen slank tegemoet?

Hebt U die heerlijke zekerheid dat, wanneer U zich dezen winter op bals en in gezelschap vertoont, de menschen zullen zeggen: „Ja, zij kan zoo'n japon dragen - zij heeft er een figuur voor!" Zoo niet, begint dan ten spoedigste een Facil - kuur!

Facil maakt U geleidelijk slanker zonder diëet en zonder gevaar voor de gezondheid. Dit kan door duizenden worden bevestigd.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.– per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

'n Goede Piano

't Behoeft geen nieuwe te zijn..... U vindt bij ons uitnemende gebruikte instrumenten, die wij U onder garantie leveren. De prijzen zullen U meevallen! Vraagt de lijst eens aan!

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

Amsterdam, Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal.
Rotterdam — Arnhem — Breda — Leiden

DOOR 'T GEBRUIK VAN **NIVA** TANDPASTA STEUNT GIJ 5 Nederlandsche Industrieën, daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook zijn. Helpt dus mede, de malaise in EIGEN LAND te bestrijden.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Groote Tuben . . . . . 75 cts.
Kleine Tuben . . . . . 25 cts.

Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

HET MEEST GEWILDE SCHOONHEIDS-PREPARAAT!

Heeft U al eens een proef genomen met Velouty de Dixor?

Dit preparaat verleent aan gelaat, hals, armen en handen een voortreffelijke zachtheid en doet de natuurlijke frissche kleur behouden.

Verkrijgbaar vanaf 30 cents in alle goede parfumerie- en kapperszaken in 4 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de drie voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Importeur voor Nederland:

N. E. VAN DER LAAKEN
LEIDSCHEKADE 98 A
AMSTERDAM-C.
TELEFOON 36372.

Het eenige product dat zoowel crème als poeder vervangt.

VELOUTY de DIXOR

WAARSCHUWING! Koopt vooral geen namaak!

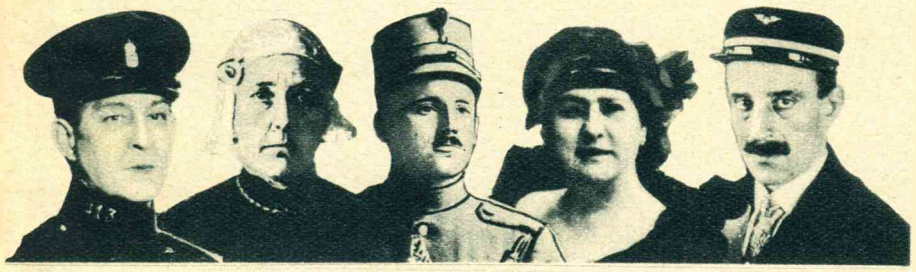

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togaltabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togaltabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren rheumatieklijder en kon niet meer knielen of loopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togaltabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togaltabletten ben ik totaal van de rheumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen rheumatieklijders met veel vertrouwen de Togaltabletten aanbevelen."

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togaltabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd rheumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80, f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

ADVERTEERT IN DE STAD AMSTERDAM

LUIERMANDEN

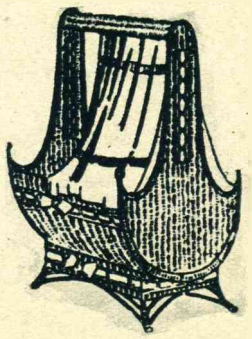

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

100 Sigaren à f 6.–

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek. Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

H&C Complet dwingt tot luisteren!

f 150.–

Nog steeds de zuiverste weergave in deze prijsklasse!

Met ingebouwden Syrena luidspreker. Selectiviteit naar verkiezing. Tevens gramofoonversterker. Console voor bevestiging aan den wand zonder prijsverhooging.

Vraagt nog heden catalogus no. 93 en inlichtingen over dit bijzonder geslaagde toestel.

BETALING NAAR KEUZE.

N.V. HEES & Co., HAARLEM
KRUISSTRAAT 33

LOSSE NUMMERS
15 CENT

DE STAD AMSTERDAM

12E JAARGANG No. 27
16 SEPTEMBER 1932

'N REGENDAG IN AMSTERDAM

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⅝; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.